

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 10. НОВЕМБРА 2004. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на главни претрес дана 10. новембра 2004. године, са почетком у 10 часова и 08 минута, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Београд, Устаничка бр.29, судница бр.1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03 окривљеног Милорада Улемека и других окривљених, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга кривична дела, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду КТС бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу: судија Марко Кљајевић, председник већа, судије – чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић са записничарем Љиљаном Атлагић,

приступили заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, адвокати Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћник мајке погинулог Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића – Миле Ђинђић, адвокат Рајко Даниловић, по заменичком пуномоћју пуномоћника адв. Радивоја Пауновића, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миљивојевићем; окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем; браниоци окривљених Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Миљисављевића, адвокати Слободан Миљивојевић и Александар Поповић; бранилац окривљеног Нинослава Констатиновића адвокат Дејана Лазаревић; бранилац окривљеног Дејана Миљенковића адвокат Биљана Кајганић; бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић по заменичком пуномоћју браниоца по службеној дужности адвоката Владана Вукчевића; бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Милованом Комненићем; окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем; окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Станиславом Проле, по заменичком пуномоћју браниоца адв. Жељка Грбовића; окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Зораном Николићем.

Нека приступи пред судско веће позвани сведок Веселин Лечић, ради констатације да је приступио на главни претрес.

Констатује се да је приступио сведок Веселин Лечић.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка изведе процесна радња доказивања саслушањем сведока Веселина Лечића.

Председник већа: Ваше име и презиме?

ЛЕЧИЋ ВЕСЕЛИН.

Председник већа: Име оца?

Сведок Веселин Лечић: Михајло.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок Веселин Лечић: 18.10.1960. године у Пљевљима.

Председник већа: Реците нам шта сте по занимању?

Сведок Веселин Лечић: Службеник.

Председник већа: Где сте запослени?

Сведок Веселин Лечић: У БИА. Безбедносно информативној агенцији.

Председник већа: Ваша адреса пребивалишта?

Сведок Веселин Лечић: Грамшијева 1-а.

Председник већа: Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овој кривичној ствари?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Дужни сте да суд обавестите о свакој промени адресе пребивалишта, као сведок у кривичном поступку.

Сада ћу Вам саопштити Ваше обавезе, права и законска упозорења за сведока у кривичном поступку.

Дужни сте да суду саопштите све што Вам је познато о предмету и упозоравам Вас да лажно сведочење представља кривично дело.

Пред судом сте дужни да говорите истину и да ништа не смете прећутати и упозоравам Вас да давање лажног исказа представља кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако је вероватно да би тиме себе или Вама блиска лица изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели ова права и законска упозорења и обавезе за сведока?

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: Ја ћу Вас сада позвати да у својству сведока у кривичном поступку положите заклетву пред судом. Поновићу текст законски заклетве сведока пред судом, а Ви након тога можете рећи само «да» ако сте сагласни са текстом, и тиме сте положили заклетву, а ако не, онда реците само разлог због чега нећете да положите заклетву.

«Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати».

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: С обзиром на послове које сте обављали, а везано за сведочење у овој кривичној ствари, прочитаћу одлуку директора Безбедносно информативне агенције од 1. новембра 2004. године. На основу члана 23 Закона о Безбедносно информативној агенцији «Службени гласник Републике Србије» број 42/2002 од 19. јула 2002. године, доносим одлуку, Веселин Лечић, припадник Безбедносно информативне агенције ослобађа се обавезе чувања државне и службене тајне, ради давања изјаве у својству сведока, а у интересу утврђивања материјалне истине у кривичном поступку против окривљеног Милорада Улемека и других, због кривичног дела из члана 136 став 1 Основног кривичног закона, са потписом и печатом директора БИА Радета Булатовића. Тако да сте упознати са овом одлуком, да се не можете позивати на дужност чувања државне и службене тајне везано за чињенице и утврђивање истине у овој кривичној ствари.

Реците нам да ли сте Ви радили у Јединици за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Јесам.

Председник већа: У ком периоду сте радили у ЈСО-у и на којим пословима и радним задацима?

Сведок Веселин Лечић: Радио сам од почетка јуна 2001. године до њеног расформирања, а на пословима помоћника команданта за безбедност. Само то радно место, нема више.

Председник већа: Реците нам укратко структура Вашег посла каква је била везано за безбедност, да ли је то било обавештајна делатност или контраобавештајна делатност, да ли сте имали наредбодавну функцију у односу на команданта по питањима безбедности ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Ја ћу Вам укратко само рећи што се тиче послова безбедности како је то било регулисано у Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији радних места ЈСО-а. Значи један акт једини који регулише цело пословање и сва радна места у оквиру ЈСО-а. Значи у једном члану, не могу да се сетим тачно који је то члан, значи децидно каже се, односно констатује се да у оквиру ЈСО-а постоји одељење безбедности ЈСО-а које заједно са Ресором државне безбедности се ангажује, односно бави се контраобавештајном заштитом Јединице, бави се обавештајном, бави се прикупљањем обавештајних и других безбедносно интересантних сазнања и података, и доставља их

Јединици у циљу планирања акција. У свом раду значи примењује све мере и радње Ресора државне безбедности и Ресора јавне безбедности. Значи претпостављам да је можда Вама сада мало јасније кроз овај члан и то једини члан у тој систематизацији где је правно уређено и регулисана природа послова безбедности Јединице за специјалне операције. Иначе, што се тиче саме структуре што сте ме питали, безбедности у ЈСО-у постојало је одељење безбедности. У том одељењу безбедности радили су оперативци. Значи радили су оперативци као непосредни извршиоци и њихово одељење је имало свог руководиоца, начелника безбедности. То је Ергарац Слободан. Он је био начелник тог одељења безбедности. Значи ја сам био помоћник команданта за безбедност. Значи сви ми, и они из одељења безбедности заједно са Ергарцем и ја, ми смо једини ван те Јединице који смо дошли из Безбедносно информативне агенције, значи попуна тих кадрова се вршила из тадашњег Ресора државне безбедности, а именовање помоћника начелника, помоћника команданта за безбедност искључиво је било у надлежности начелника Ресора државне безбедности, тако да он је именовао све помоћнике. Значи ја сам, мислим трећи помоћник у некој историји. Ја сам наследио Ђурицу Владимира, мог претходника, на том радном месту конкретно. Што се тиче самих послова из овог члана који сам Вам рекао, значи има неке три отприлике компоненте, значи о тој делатности. Ја по природи послова, ја сам био везан за Ресор државне безбедности. Значи по мојим пословима и што задња одредница каже да дата су чак таква овлашћења, наравно, уз координацију, сарадњу са Ресором државне безбедности, да се примењују све мере и радње Ресора државне безбедности. О мојим пословима нисам био дужан да обавештавам команданта Јединице, до сазнања до којих дођем, нарочито у оном делу контраобавештајне заштите. Што се тиче те контраобавештајне заштите, значи то је у Јединици био један посебан акценат јер због самог састава припадника Јединице за специјалне операције који потичу са територије скоро већине бивших република СФРЈ, перманентно је било интересовање страних служби према тим припадницима, тако да смо ту имали најизраженију компоненту и на тим сазнањима, значи углавном смо информисали, не углавном, информисали смо руководство службе, а што се тиче овог другог дела, значи обавештајног дела и прикупљање других безбедносно интересантних сазнања, о тим сазнањима то што се и у члану каже смо некада обавештавали, не некада, него до свих сазнања до којих дођемо, а тичу се Јединице, битна су за планирање и акције Јединице или рад Јединице, обавештавали смо и команданта Јединице, а и начелника Ресора државне безбедности, у 2003. години генерала Лукића. Трансформацијом БИА односно Ресора, изласком Ресора из Министарства унутрашњих послова Јединица за специјалне операције имала је, била је посебна организациона јединица у МУП-у, а по

природи послова ја сам био наслоњен на генерала Лукића. Значи он ми је био, више не начелник Ресора државне безбедности, мада смо сарађивали и са БИА у својим пословима и задацима, нарочито око југа Србије и око уласка у зону безбедности и имали смо један тим у Врању, који је перманентно дежурао и где смо нон-стоп имали сарадњу и са колегама из Јавне безбедности, а нарочито са колегама из Безбедносно информативне агенције око разних података са терена до којих смо дошли, а битна су за боравак Јединице на том подручју. Не знам да ли Вам треба још нешто?

Председник већа: Дакле, суштина Вашег посла можемо дефинисати, је била контролна функција безбедносно обавештајна рада Јединице за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Слажем се са Вама, али мислим да има само још малу ову једну ширу димензију, ово што сам управо рекао контраобавештајна, мада је то комплексно, јер је ипак био посао, а не само контрола.

Председник већа: Поред те контролне и контраобавештајна, значи два сегмента рада безбедносног и контраобавештајни и обавештајни рад. Обавештајни се састојао искључиво у безбедносном смислу функционисања припадника, њиховог рада, понашања, намера, то је суштина била?

Сведок Веселин Лечић: Значи кад причамо о обавештајној компоненти, значи приликом одласка Јединице на било који терен, као претходница Јединице увек је ишло одељење за безбедност. Пре него што дође Јединица, поготово ако има простора и времена да се то уради. Значи једноставно да се успостави сарадња на терену са колегама који су са тог подручја где Јединица има активности, а онда ради прикупљања безбедносно интересантних сазнања о свим појавама, догађајима и лицима са тог подручја која могу бити интересантна нама са свих ових аспеката о којима сам сада причао. А овај трећи сегмент прикупљање других безбедносно интересантних сазнања то би могло некако да се подведе ово што сте Ви рекли, значи увид у Јединицу, стање у Јединици, догађања у Јединици.

Председник већа: А да ли је и то обухваћено било Вашим радом?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. И то, значи и то је као неки трећи сегмент.

Председник већа: Да ли сте Ви лично имали наредбодавне функције или су имали Вама надређена лица у оквиру Ресора државне безбедности, а касније МУП-а?

Сведок Веселин Лечић: Значи док смо били у Ресору државне безбедности ја сам имао искључиво, имао сам релацију, имао сам однос само са руководством службе у смислу послова које сам радио. Поготово код предузимања мера и радњи. Значи ту сам искључиво са њима сарађивао. И они су имали у том смислу наредбодавну функцију према мени. Значи руководство службе. Као и касније преласком у Министарство унутрашњих послова као посебне организационе јединице, генерал Лукић је био тај који је имао значи са нама, са целом Јединицом контакт, односно био задужен за контакте са командом, а по овим пословима о којима смо коментарисали, и са мном.

Председник већа: Да. То се дешава након што је измештена Јединица из Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Тако је. Након трансформације Ресора државне безбедности,

Председник већа: Реците нам да ли сте Ви током 2003. године боравили на Копаонику?

Сведок Веселин Лечић: Током 2003. године боравио сам на Копаонику у два случаја, два пута.

Председник већа: Када сте први пут боравили?

Сведок Веселин Лечић: Први пут сам боравио датума се тачно не сећам, али мислим да је био јануар месец и да је можда рецимо то била друга половина јануара. Конкретно, повод је био, одржавало се такмичење у падобранима, значи падобранско једно такмичење где су биле такмичарске екипе наше Јединице за специјалне операције, онда жандармерије, небеских видри, значи 63-е падобранске бригаде из Ниша. Било је ту и неких цивилних клубова, да ли из Републике Српске и Црне Горе, али то је био повод којим сам ја боравио значи као члан команде на Копаонику у јануару.

Председник већа: Колико је припадника ЈСО-а тада боравило у јануару 2003. године на Копаонику у циљу те вежбе?

Сведок Веселин Лечић: Па, тај тим који је вежбао, значи имали смо инструктора Јоцу Мандића, и мислим 4 до 5 да је било скакача. Не могу Вам тачно рећи, не могу да се сетим тачно.

Председник већа: Они су се такмичили?

Сведок Веселин Лечић: Да. Они су се такмичили. То је било испред, значи у Сунчаној долини, била је мета, значи прецизно скок, не знам сада да ли се тачно тако зове. Кад се завршило то такмичење вратили смо се за Београд, ми из команде који смо горе дошли.

Председник већа: Реците нам да ли је тада, приликом Вашег првог боравка на Копаонику, јануара 2003. године боравио и првоокривљени Милорад Улемек?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Боравио је и он тада са нама. Значи као наш гост је боравио горе. Значи, по завршетку тог такмичења, ручали смо са генералом Гуријем, у неком ресторану, не могу да се сетим тачно којем горе на Копаонику и после тог ручка вратили смо се за Београд.

Председник већа: А да ли можете да се сетите да ли је био у цивилном оделу обучен окривљени Милорад Улемек, приликом боравка на Копаонику и који је био циљ његове посете?

Сведок Веселин Лечић: Па, сви смо били у цивилу. Чак и наша екипа падобранска и они су били у цивилу у тим комбинезонима у којима скачу. Што се тиче циља боравка и разлога боравка Улемека, значи он и после одласка из Јединице, он је био на неки начин и душом и срцем везан за ту Јединицу. Повремено је долазио у Јединицу, често смо га консултовали за многе ствари, почев од обуке, завршетка објеката у Кули, које је он започео док је он био командант Јединице, значи једноставно Улемек Милорад и после одласка из Јединице као да је припадао тој Јединици, јер због једноставно свега што је оставио као руководиоца и као припадник те Јединице. Био је омиљен међу припадницима Јединице за специјалне операције и та сарадња је тако текла. Значи једноставно као да је био члан те породице, учествовао је и после изласка, после односно одласка са тог места команданта, он је долазио у Кулу. Присуствовао је и прославама, значи дана центра и славе Јединице, свети Аранђел је слава Јединице, значи присуствовао је што се каже и свим сахранама и свим свадбама припадника Јединице за специјалне операције и њихових породица. То је био, колико ја знам, колико је мени познато, значи чисто у том смислу, а што се тиче падобрана и тог нашег тима, то је једна новина уопште коју је таман у

неком периоду када је он требао да напусти Јединицу за специјалне операције, односно када је суспендован, колико знам била је та идеја, и касније његовим одласком, доласком новог команданта, управо се много урадило, по управо тој идеји Милорада, да заживи тај падобрански клуб у оквиру Јединице за специјалне операције, где су сви специјалистички тимови прошли ту основну падобранску обуку, а нарочито алпинистички тим где је са тим знањем и са том вештином падобранства, дејства тог алпинистичког тима су на неки начин подигну тај један виши ниво употреба у урбаним срединама, избацавање из даљине, са могућношћу прелета по неколико стотина метара или пар километара до места где треба доћи, па неким падобраном, крилима, прићи објекту где треба извршити десант и тако даље. Значи у том смислу је доведен овај инструктор Јоца Мандић. То је лице доведено из грађанства, значи са искуством и као број један у падобранству и он је оформио тај клуб. И то се све догађало рецимо управо у том периоду и то је био једини разлог који ја знам.

Председник већа: Када сте други пут боравили на Копаонику 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Други пут сам борао од 13. до 25. фебруара 2003. године.

Председник већа: Реците нам којим превозним средством сте дошли до Копаоника?

Сведок Веселин Лечић: Дошао сам ципом.

Председник већа: Ко је био са Вама од припадника ЈСО-а у ципу?

Сведок Веселин Лечић: Био је командант Маричић, био је припадник Шепа Никола и Тојага Жељко и ја.

Председник већа: Реците нам да ли је за све време Вашег боравка на Копаонику борао и окривљени Жељко Тојага?

Сведок Веселин Лечић: Да. Значи све време.

Председник већа: Одакле Вам је то познато?

Сведок Веселин Лечић: Значи то ми је познато зато што сам непосредно био смештен у соби са Тојага Жељком. 13.-ог смо отишли горе, значи и он је борао до смене друге и треће смене, то је до 21.-ог

колико се сећам. А ја сам наставио боравак на Копаонику до 25.-ог фебруара. Значи, само да Вам, ако Вас интересује разлог због чега сам тада ја боравио горе на Копаонику је зато што се у децембру месецу, значи од стране прво Министарства унутрашњих послова од генерала Лукића донета је једна наредба о упућивању Јединице за специјалне операције на обавезно скијање у периоду у терминима значи од 1. фебруара па 10 дана три смене. И команда је тада направила, била је дужна да направи елаборат, и да достави Министарству о сменама које ће бити и бројчани састав и ко ће водити те смене, тако да је командант Јединице колико ја знам направио тај елаборат, и послао Министарству. А ја сам боравио горе зато што је у јануару месецу од стране генерала Лукића дошао допис о такмичењу значи спортске асоцијације полиција Балкана у алпским дисциплинама, у скијању, које се одржавало од 23. до 26., 27.-ог, не знам тачно, али у том периоду. Значи где су дошле све чланице те асоцијације, а то су све државе Балкана, а где је 20 припадника Јединице за специјалне операције било одређено тим дописом генерала Лукића да као судије учествују у том такмичењу. Значи да као судије учествују у том такмичењу. Све је то захтевало значи повезивање са организационим одбором, са колегама из Јавне безбедности, са колегама из државне безбедности, значи у циљу боравка горе припадника и обучавање њихово и повезивање са целом том причом. Такође, у том периоду имали смо идеју да се сви ми ради снимања филма о дејству Јединице за специјалне операције у зимским условима, јер за време Милорада у Јединици је значи уведена пракса да све активности Јединице се документују. Значи сниме се. Да ли су то вежбе, акције, јер имао је идеју што је нама презентовао да направи један филм за презентацију неку Јединице. Значи кад дођу гости да се пусти касета где се представи Јединица на основу чега би неко имао потпунији увид о могућностима Јединице. У том његовом филму недостајало, које је он замислио, недостајао је управо овај сегмент значи око дејства Јединице у зимским условима, па су дошли на идеју да се искористи боравак припадника на Копаонику, да се сними један филм, једна секвенца и тог дела филма, што је и урађено. То је урађено, не могу тачно да се сетим, али мислим да је било два или, један или два дана пред крај друге смене. Ето, то су била два разлога, због којих сам ја конкретно био горе.

Председник већа: Када кажете да знате да је непрекидно боравио окривљени Жељко Тојага, на основу чега то знате, његово кретање током дана, да ли је био у обавези да се јави Вама било који припадник Јединице за специјалне операције ако би напуштао и којим поводом, да ли је требало да добије допуст да може да иде ван Копаоника?

Сведок Веселин Лечић: Што се тиче Тојаге, он је био смештен са мном у соби. Са мном у соби је био и Шепа Никола, Тојага Жељко и ја. Значи ми смо смештени били у тој соби и значи свако вече морали смо се видети у соби, да ли спава Тојага ту или не. Што се тиче првих дана, по доласку на Копаоник, значи до почетка ових активности које сам малопре рекао, снимања филма и касније овог такмичења Балкана, имали смо слободне активности и значи, али први пут, пошто сам чуо од припадника, од како Јединица постоји, Јединица овог пута није имала инструкторе за скијање, јер су ти инструктори за скијање значи сваки тим који горе иде, било је 4, 5 тимова, у 3 смене, не могу тачно да се сетим, он је у ранијем периоду имао свог инструктора скијања, а то су колеге, да ли са ДИФ-а или са спортске неке академије, или добри скијаша из Министарства. Овог пута то није био случај зато што су управо ти људи били укључени у тај одбор овог такмичења о којем сам Вам претходно причао. Тако да су припадници скијали и у првој и у другој и у трећој смени, без инструктора, односно шеф тима је био тај који изведе тим на скијање, али искрено речено, овако у овом моменту, врло брзо је то прерасло у рекреативно скијање јер и ти шефови тимова некада нису били довољно ни обучени, и лошије су скијали од неког припадника из тима, па је лагано почело издвајање оних ко добро скија за своју душу, онај ко не скија полако је почео мало да забушава, или да користи садржај хотела «Гранд» базен, сауну, фискултурну салу. Тако да је тако то функционисало у том периоду. Иначе, да је неко напуштао Копаоник у том периоду вероватно би се то чуло као што сам ја дознао да је обавештен, нико ми то није рекао лично, наменски, дошао код мене, нити је то био дужан да ми каже, али то се све прочује, све се зна, мислим да је био у питању један припадник из ронилачког тима, који је ради болести детета, напустио скијање у тој мојој смени када сам ја дошао, у том периоду баш када сам ја горе боравио. Он је из Новог Сада и он је напустио скијање. Одвезао га је један припадник, не могу да се сетим његовог имена, а припадник коме је дете болесно, не знам име и презиме, али му је надимак «Пилот» колико ја знам. Значи одвезао га је један припадник са Копаоника и тај се припадник вратио после дан и по на Копаоник. Осим овог случаја напуштања Копаоника, напустио сам и ја Копаоник и то један дан ради овог снимања о коме сам малопре говорио. Значи боравио сам на Гочу, код Врњачке Бање са екипом која је вршила снимање и са припадницима који су били укључени у то снимање. То је мени познато што се тиче напуштања Копаоника од стране припадника.

Председник већа: На којим пословима и радним задацима је радио окривљени Жељко Тојага тада?

Сведок Веселин Лечић: У то време Жељко Тојага је радио као оперативац овог одељења о коме сам малопре говорио, значи тог одељења безбедности. Значи Жељко Тојага, сада ћете ми рећи, па како је попуњен Жељко Тојага, када сам рекао да се попунило то одељење из БИА. Ту је направљен један изузетак. Ради чега? Искључиво ради значи људских и професионалних критеријума и вредности Жељка Тојаге. Један од припадника који је од почетка у Јединици. Један од најспособнијих припадника. Један од најомиљенијих припадника међу припадницима, не међу командом. Тој Јединици је најбитније било шта припадник мисли о вама, искрено ћу Вам рећи, а не шта мисли команда о команди или команда о припаднику. Е Жељко Тојага је управо то био што сам Вам рекао. Значи због проблема које је имао са породицом, значи двоје деце и боравак у Београду и он је био члан тада алпинистичког тима Жељко Тојага. Алпинистички тим је врло често одлазио на терене, да ли је то била Тара, да ли је то било Борски сто, да ли је то, не могу тачно да се сетим на којим локацијама је он ишао на обуке. Значи изашло се са једном идејом да се на тај начин некако Жељку Тојаги реваншира се команда за тако један коректан рад, за један такав несебичан рад, пожртвован рад, и ради ситуације породичне у којој се нашао, да дође у одељење безбедности. За мене право да Вам кажем јесте то био битан моменат, али за мене је нешто друго било више битно, јер ја Жељка Тојагу у том моменту нисам лично много познавао, него сам само кроз папире и преко мог начелника одељења безбедности Ергарца дознао те квалификације. За мене је било много битније, то одељење безбедности, као безбедност. Значи док смо ми у тој јединици и то одељење и Ергарац и ја били трн у оку. Ми са тим људима мало шта смо прошли. Ми са тим људима, пола нас није било на теренима где су они били. Ви знате, претпостављате на каквим су они теренима били. Вечито смо имали проблем бити присутан међу тим припадницима, добро бити присутан међу тим припадницима, обавештен шта се догађа међу тим припадницима. Припадници су, тешко је било ући међу њих. Они су се држали, они су имали неки свој свет, значи требао нам је неко ко има углед међу тим припадницима, а преко кога би ми на један леп начин, значи кроз један коректан посао имали праву квалификацију и објективан став о појавама и догађајима који се догађају у Јединици. Е, то је био лично за мене већи мотив да дође Тојага у то одељење уз наравно ово што сам претходно рекао, значи његове те карактеристике, без којих не би могао доћи никада. Могао је доћи било ко други. Ето, он је у то време био у том одељењу безбедности.

Председник већа: Кажете да је окривљени Жељко Тојага боравио до 21.-ог?

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: Реците нам одакле Вам је то познато и са ким се он вратио са Копаоника и где?

Сведок Веселин Лечић: Ја сам Жељка Тојагу последњи пут видео ноћу, 20.-ти на 21.-ви. Конкретно сећам се да сам се налазио у ресторану хотела «Конаци» и да је наступала естрадна уметница Тања Бањанин. Одлично се сећам и са мноштем је у друштву био мој велики пријатељ.....

Председник већа: Можемо да прекинемо, да се смирите.

Сведок Веселин Лечић: Павковић Зоран покојни. Негде око 10 сати, у ресторан је дошао Тојага Жељко и био је у друштву са Иванић Ђорђем. Он је пратилац команданта Маричића. Док смо седели значи то је било негде око 10 сати навече. Кад су дошли на наш сто видим да су били весели, да су негде претходно седели, не знам где су били претходно, али се из понашања њиховог могло приметити да су конзумирали алкохол. Што је истина и није то било нешто Бог зна изражено, али видим да су....И док су седели са нама у друштву пили су алкохол. Ми смо се ту задржали негде до око два, два и по сата. Прошло је 12 сати било, изашли смо сви четворица заједно из хотела, из ресторана и Тојага нас је позвао, обратио се Павковић Зорану и мени, да идемо заједно у клуб «Адриана». То је ноћни клуб где је омиљено место за изласке, где се по његовим речима већ налазе наши припадници не знам одакле му та сазнања. Павковић и ја смо одбили тај предлог и отишли смо на спавање. Од тог момента Тојагу Жељка више нисам видео. Значи био је 21.-ви, пола један ноћ, ја га више од тада нисам видео.

Председник већа: У случају да је напуштао Копаоник, окривљени Жељко Тојага, да ли је био у обавези да се Вама лично јави?

Сведок Веселин Лечић: Да. Морао ми се јавити. Морао се мени јавити, а ја бих то знао и да претпостављам, пошто је спавао са мноштем у соби, да је напустио, да га нема на спавању.

Председник већа: За време боравка на Копаонику, фебруара 2003. године, да ли је боравио и окривљени Звездан Јовановић?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Звездан Јовановић је боравио у периоду значи те друге смене, јер је, већ сам рекао, у децембру месецу 2002. године, тим елаборатом командант Јединице за специјалне операције Маричић, одредио да прву смену скијаша на Копаонику води

Мића Петраковић, колико се сећам, другу Звездан Јовановић, а трећу Остојић Милутин. Значи он је још у децембру одређен да буде у том периоду горе. Не знам када је дошао Звездан, претпостављам да је то било кад је почетак те његове смене 11.-ог, а боравио је у том периоду горе.

Председник већа: Да ли имате податке да ли је непрекидно окривљени Звездан Јовановић боравио на Копаонику и да ли је напуштао било када сам Копаоник?

Сведок Веселин Лечић: Ја немам сазнања да је он напуштао Копаоник. Не располажем сазнањима таквим.

Председник већа: А да ли је он био у обавези да се јави команданту или било коме из безбедносне структуре ако је имао намеру да напусти Копаоник било где и у било ком временском периоду?

Сведок Веселин Лечић: Значи, сви ти руководиоци смена о којима говорим, значи ова три, они су били у дужности да команданту поднесу рапорт, свако вече, без обзира да ли је командант био у Кули, у Београду или био, као што је стицајем околности био у том периоду и он на Копаонику. Значи директну везу су имали са командантом шефови смена. И износили му проблеме које имају евентуално у том периоду. Значи догађањима, интересантним у том периоду.

Председник већа: Реците нам Вашу оцену, за време док сте радили у Јединици за специјалне операције, каква је била безбедносна ситуација?

Сведок Веселин Лечић: Да ли бисте само мало могли да ми појасните питање, мислим не бих могао тачно да Вам одговорим. Не знам на шта мислите конкретно?

Председник већа: Па, када Вас питам каква је безбедносна ситуација онда мислим на следеће ствари: пошто је природа Јединице за специјалне операције таква каква је, законом регулисана и Правилником, најопремљенија јединица МУП-а Републике Србије је била Јединица за специјалне операције, је ли то тачно?

Сведок Веселин Лечић: Тачно је.

Председник већа: Безбедносно је било врло интересантно понашање припадника Јединице за специјалне операције, да ли су послушни, да ли испуњавају налоге које им даје старешинство, раније

Ресора државне безбедности, касније МУП-а, да ли су они спремни да испуњавају налоге који су најосетљивији, који се тичу безбедности државе, у том смислу да ли су били испуњени сви елементи у безбедносној процени, да та Јединица неће урадити нешто што би било супротно интересима и службе и државе и безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Значи пре свега, сва моја сазнања у вези Јединице, а сходно претходно мојој причи, заснивала су се искључиво на раду одељења безбедности, и ја сам користио њихове информације. Ја сам као јединка никада нисам могао да покријем неколико стотина припадника ни физички ни оперативно. Значи никада ниједан податак нисмо имали да има једног двоумљења код припадника Јединице за специјалне операције у том смислу за одбијање неких задатака, за нарушавање реда и тако. Ја сам доласком у ту Јединицу био изненађен заиста, чуо сам као и сви многи који у њој нису раније боравили, дисциплину која је владала у тој Јединици. То је једна невероватна дисциплина била. Ја не знам на који начин се постигло до тог нивоа, како је то устројено. Слушао сам о разним начинима, али оно што је битно, од момента када сам ја дошао, то је функционисало без прекора је то функционисало. Ја да сам имао било каква сазнања у том смислу другачијем, наравно да бих био дужан, с обзиром на природу посла који сам радио, да одмах информишем начелника Ресора државне безбедности, а у другом периоду генерала Лукића.

Председник већа: Како Ви оцењујете понашање Јединице за специјалне операције током протеста новембра 2001. године? Дакле, ван Ваше процене, службене, личне, да нам одговорите да ли знате ко је организовао тај протест, како сте Ви у безбедносном смислу квалификовали тај протест, да ли сте поднели извештај о њему, какви су захтеви били Јединице за специјалне операције, њеног командног састава, и да ли су имали политичку димензију?

Сведок Веселин Лечић: Када се уопште говори о протесту Јединице за специјалне операције, ако дозвољавате ја бих само направио мали увод у ту причу. Значи шта је био повод да дође до таквог стања у Јединици. Повод је већ познат, хапшење браће Бановић. Стицајем околности, лично сам био укључен у ту акцију и знам како је текао значи како је текло преношење наређења команданту Маричићу за тај задатак. Је ли могу да кажем?

Председник већа: Можете свакако, све што је везано за тај случај.

Сведок Веселин Лечић: Значи датума се тачно не сећам, али негде је то било почетком новембра, ако је протест био 9.-ог, онда је то можда два дана раније. Значи 7.-ог, по томе памтим, мене је позвао значи телефоном заменик начелника београдског центра, значи Ресора државне безбедности, и позвао ме је да дођем код њега у канцеларију са командантом, зато што има за мене да пренесе један задатак, односно налог од начелника Ресора државне безбедности. Наравно да сам отишао са командантом Маричићем тамо. Том приликом ми је презентовано значи да Јединица у јутарњим часовима сутрадан ујутру, мора да се ангажује на хапшењу, не наводећи генералије лица, за хапшење криминалаца, који су опасни, због чега не могу да реализацију изврше оперативци тог центра, а као Јединица таква каква је била, као најспособнија, да она то уради. Ми смо у то време, значи Јединица је припадала Ресору државне безбедности. Била је организациона целина тог Ресора. Том приликом нама су од стране радника београдског центра једино показане фотографије тих лица. Речено нам је да се третирају већ дужем, оперативно покривају, у једном дужем периоду. Да је врло незгодна локација у Обреновцу, у улици у којој они живе. Да је у питању слепа улица. Да су добро повезани са месним становништвом. Да раде као закупци зелене робе на пијаци у Обреновцу и да је много ризичан посао. У тај посао укључен је ујутру, требао сам да се увежем са једним од начелника руководиоца који је био у пратећем апарату београдског центра, који би нам показао та лица, да не би дошло до забуне, веродостојност фотографије, и стварне ситуације. И тако је и било. Значи у тај посао непосредно били су као што је команда увек у већини случајева, колико ја знам, од како сам ја ту, а чујем и раније, увек је ишла прва. Значи били смо укључени, били су укључени командант Маричић, Звездан Јовановић, ја, као помоћници команданта Маричића, био је укључен Поповић Александар, оперативац безбедности овог одељења и укључени су били најбољи односно најелитнији део Јединице АТГ. Њих 5 или 6. Ја их знам по надимцима, не знам имена. Заиста не могу да се сетим имена. Значи само овај састав екипе која је требала да реализује тај посао, указује на то са каквом озбиљношћу се пришло том послу јер нам је тако и презентовано, на такав ниво нам је дигнут тај посао. И, тај посао је урађен врло брзо, за пар секунди. Значи колеге су нам показале ко су лица, ухапшена су на сред пијаце и колима доведена у Београд и предата у СУП Савски венац, колегама из детаשמана Савски венац Ресора државне безбедности. И, наравно са тим лицима, то је правило несуђено, није наш посао, ми смо одрадили наш посао, нико није причао у возилима, са тим лицима уопште није, нити им је дозвољено да причају. Чак је један од њих покушао, тај који је био са мношћом у колима да прича. И, ми нисмо знали о коме се ради. Одједном, значи петак је био, поподне, мене зове командант Маричић и каже, «је ли ти знаш кога смо ми ухапсили?» Ја кажем, «немам појма». Е, па каже,

«за твоју информацију ухапсили смо браћу Бановић, ено их у Хагу. Ја не знам шта да кажем људима. Леки, ти знаш шта смо се ми договорили, какав је став око Хага, када је Јединица у питању, ти знаш да сам у више наврата својим претпостављенима рекао да не рачунају на Јединицу за специјалне операције када је Хаг у питању и хапшење хашких оптуженика. Ми смо преварени. Ја не могу људима да погледам у очи. Овде расте тензија. Људи траже објашњење за то што смо урадили.» Ја сам ступио у контакт, то ми је све телефоном рекао. Значи ја сам у Београду у то време, у Липовици конкретно сам се налазио са мојим начелником одељења безбедности Ергарцем. Значи ја сам издао налог да се повуку сви делови Јединице који у том моменту бораве на терену, а Јединица је увек у сваком моменту боравила на 5, 6 локација. Да ли обука, да ли задатак. Ја сам издао тај задатак и сви су повучени. «Дођи и ти са Ергарчевим одељењем одмах за Кулу». Ја сам отишао у Кулу. Значи у Кули ме је сачекао командант Маричић и обавио један разговор са тим одељењем безбедности, и са мном. Значи још ми је једном презентовао ту целу причу и рекао да је став припадника, значи да до даљњег значи неће да комуницирају ни са ким, да траже да им се обрати неко од руководиоца Ресора државне безбедности. Јер, нама је речено, значи кад смо били у београдском центру, да смо добили задатак од начелника Ресора државне безбедности који је тада био. Био је, значи и том приликом, што није морао, али чак је и постављено такво питање, ви ако сте у овој причи, останите, ако нисте морате напустити центар, ми у овоме морамо да истрајемо. У том моменту значи јавила се дилема, не дилема да ли су ти момци у праву или не, него дилема да ли рећи, ми нисмо у вашој причи и да одемо ван центра, припадници смо те Јединице, а са друге стране по природи посла изласком из круга, не би имали уопште увида у све то што се догађа, јер је цела Јединица у том моменту била у центру у Кули. Наравно да смо остали. И, на неки начин од тог момента почиње протест Јединице за специјалне операције. Ето то је био повод да Јединица уђе у тај протест.

Председник већа: Када сте рекли да је командант Душко Маричић рекао да они знају добро за наш став у односу на Хаг, на кога је он то мислио конкретно, да ли је саопштио начелнику Ресора државне безбедности или заменику, да ли су из командне структуре Ресора државне безбедности били упознати са тим њиховим ставом, како је он испољен, како је материјализован, да ли је то био неки договор да се Јединица за специјалне операције не користи у акцијама хапшења лица која су оптужена за ратне злочине пред Хашким Трибуналом?

Сведок Веселин Лечић: Значи, ја по природи посла и без тога нисам увек присуствовао разговорима које је командант водио са својим претпостављенима. И ја не знам садржај тих разговора. Али једном

приликом заиста сам и ја био присутан ту кад је усмено, значи тадашњем начелнику Ресора рекао «шефе, ја бих те замолио да Јединицу за специјалне операције искључиш из свих евентуалних хапшења за Хаг», пошто је тада већ увелико почела прича око Хага, а у Јединици је било доста момака са подручја ових или оних, или који су од по 10 година били ту присутни и имали учешће у разним акцијама. И једноставно једном је у мом присуству лично рекао и стално је понављао, тада баш кад смо дошли, «мене нису схватили озбиљно, мене нису схватили озбиљно, нас не схватају озбиљно». Значи то је баш, сећам се, потенцирао у том уводном делу када смо ми дошли у Кулу.

Председник већа: Можете ли мало ближе да нам кажете, кажете били сте присутни разговору. Како се одвијао тај разговор, да ли је ту постигнута нека сагласност у том погледу да се Јединица не користи за такву врсту хапшења?

Сведок Веселин Лечић: Ја колико знам начелник Ресора није коментарисао такве командантове речи. И то није било наменски одлазак да се каже само за Хаг, него у склопу неких питања. Мислим да смо заједно нешто отишли, не знам тачно око чега је било, па му је уз пут и то поменуо, као значи нешто што је врло битно, што може у будућем периоду да утиче на ангажовање Јединице. Значи није коментарисао том приликом начелник ништа, нити је писмено постигнута нека сагласност, нити одобрење.

Председник већа: Реците нам да ли је приликом тих разговора, између команданта ЈСО-а и начелника Ресора државне безбедности говорено о томе да ли постоји правни основ за хапшење лица која су оптужена за ратне злочине и да ли су се позивали на то, припадници и командне структуре ЈСО-а да неће да врше такву врсту хапшења?

Сведок Веселин Лечић: Не. Није било позивања на неки правни основ нити је у том смислу био разговор између команданта и начелника Ресора. Не. Није био. Него је чисто то било неко, размена неког мишљења је била, без уласка у основе правне и, значи само је било давање на неки начин до знања, ако буде неко помислио да треба да укључи, и тако сам ја то протумачио. Ако неко треба да ангажује ту Јединицу, да не рачуна на њу, само за те послове.

Председник већа: Можете ли да нам опишете како је дошло конкретно, до организације самог протеста? Да ли је неко донео одлуку од командне структуре, да ли су учествовали у доношењу одлуке о протесту ЈСО-а од припадника, ко је формулисао захтеве и према коме, како сте Ви оцењивали те захтеве, а и чин протеста?

Сведок Веселин Лечић: Значи, једноставно, то је било опште расположење у Јединици, сам протест. Јединствен један став што сам се уверио и ја и радници одељења безбедности целокупне Јединице. Значи једна решеност и јединственост и иначе Јединица функционише преко шефова тимова. Значи мало је командант долазио у лични контакт са припадником. Шеф тима је био светиња у Јединици за специјалне операције, преко кога се вршила двосмерна комуникација. Команда – припадник, припадник – команда. То су били најбољи момци, најспособнији момци у које су имали поверење и припадници и команда. И, значи састајали смо се у Кули, значи кад је почео тај протест. Значи договорено је, нема разговора, нема комуникације ван центра. Сву комуникацију могао је да води искључиво командант Маричић, да ли телефонским путем, преко центра везе или остављени један телефон, или лично. Јер имао је и сусрет. И, правни основ за то ја знам да није постојао. Ја лично. То су знали сви припадници. Али, једноставно било је једно опште расположење у Јединици и став значи зато што је Јединица обманута у смислу прво задатка који је радила, ко су браћа Бановић, а онда ово друго што смо малопре разговарали, значи да се не ангажује према хапшењу лица према Хашком Трибуналу, то су све иницирали припадници, није то лични став команданта Маричића. То је размишљање од првог до последњег припадника из оперативног дела. Значи, он је само преносио ставове припадника Јединице за специјалне операције. То нису били његови лични ставови. А када је почео протест, све што се значи радило око протеста, ти захтеви који су формулисани, знам да су медији увезивали да с обзиром на текст тих захтева, да је то политичка ствар, да неко са нама манипулише, да нам неко то доставља, али веровали или не, значи искључиво шефови тимова су нам презентовали те ствари и заједно са командом значи смо дошли до тих закључака који су презентирани на оним фамозним конференцијама за штампу, презентовани јавности, чак је момак који је читао те захтеве, он је обичан припадник. Он нити је Батић нити је ко што је писано, знате на униформи, то је један обичан, обичан припадник. Није ни старешина чак. Али ето, рекли су ево нека он то прочита те захтеве. Значи то је било једно опште расположење у Јединици и једно опште размишљање уз знање свих да ту нема правног основа за такво неко поступање.

Председник већа: Да ли сте Ви подносили извештаје о одлуци, расположењу и самом протесту Јединице за специјалне операције Ресору државне безбедности, конкретно начелнику и заменику?

Сведок Веселин Лечић: Не. Искључиво је са њима комуницирао командант Маричић. Значи искључиво, такав је био договор, значи сву комуникацију од овог момента води командант Маричић, значи само је

он са њима контактирао. Не са њима него са свим осталима који су покушали да ступе у контакт са Јединицом за специјалне операције.

Председник већа: Зашто Ви нисте достављали извештај о томе с обзиром на осетљиву ситуацију тада у ЈСО-у?

Сведок Веселин Лечић: Зато што је тако направљен договор да командант Маричић може само да комуницира са свима ван Јединице и нико више. Значи једноставно искључени су сви мобилни телефони, то је био направљен такав договор, значи нема коришћења мобилних телефона, него само један телефон и то телефон команданта остављен за комуникацију.

Председник већа: Да ли сте Ви били.....

Сведок Веселин Лечић: Нисам био у могућности да успоставим везу и да сам хтео са неким ван.

Председник већа: А да ли сте били у обавези да обавештавате управо о тој ситуацији начелника Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Ја ништа друго не бих могао да обавестим и да сам могао него то што је командант Маричић обавештавао претпостављене. Значи управо чињенично стање им је презентирао у ситуацији тој. Значи знало се, Јединица је у протесту. Командант Маричић једини има значи комуникацију са начелником Ресора безбедности. И, никакве друге комуникације није било. Значи само је он имао један телефон и то код њега у канцеларији, имао је свој број телефона. Тако је направљен договор. Управо ради могућности да не би било комуницирања са стране, јер је ту било многих настојања, ступања у контакте са припадницима, од органа локалне власти, од органа власти, од разних лица, тако да управо да би се све то, да би се то елиминисало, одлучено је да нема комуникације из центра, значи да само командант Маричић има телефон.

Председник већа: Да ли је долазио до базе ЈСО-а у Кули Ненад Чанак?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Према мојим информацијама. Ја га лично нисам видео, али ја колико знам он је боравио на капији у центру у Кули. Мислим да је долазио и господин Перишић, али немојте ме, мислим да је и он долазио. Знамо поуздано да је долазио председник општине Врбас, не знам како се зове господин. Али, било је покушаја

значи разних, управо што сам малопре рекао. Значи, не знам који је био циљ, не знам са којом намером су долазили, али су долазили.

Председник већа: А да ли су их припадници Јединице за специјалне операције отерали и нису хтели да дозволе да уђу у базу?

Сведок Веселин Лечић: Не. У центар нико није ушао. Значи у центар нико није ушао, само командант Маричић је са свима обављао разговоре на улазу у базу. А са неким мислим да није неке ни примио, али не могу Вам тачно рећи са ким је разговарао са ким није. Искључиво је све командант Маричић, то је она друга врста комуникације личне.

Председник већа: Реците нам да ли је долазио окривљени Милорад Улемек у базу у ЈСО у Кули за време протеста?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Милорад је боравио у Кули. Ја мислим да је он скоро све време боравио у центру у Кули са повременим одласцима за Београд, или изласцима из центра. Али не знам где је ишао. Али значи по причи када је долазио значи кад се враћао, рекао је да је био у Београду. Ја се сећам, ако смо ми дошли у петак, да је он касно навече, негде тог дана дошао. Не знам колико је било сати. И мислим да га је командант Маричић позвао да дође у Кулу, пре свега због угледа овог што сам ја говорио, који је имао он у Јединици, због ситуације која се догодила у Јединици, због расположења припадника, да смири мало ситуацију, а и због тога што, због неке саветодавне како бих рекао, могу да кажем, улоге, јер је много веровао Милораду, много му је значило његов савет, не само њему него свима нама. Онда је знао да има добре везе у власти тада Милорад. Да се добро котира у власти и то су били неки разлози зашто је, колико сам ја могао да проценим, мени то нико није рекао, али значи то су неки моји закључци, и био је све време у Кули.

Председник већа: Да ли имате податак да ли је учествовао окривљени Милорад Улемек у формулисању захтева ЈСО-а током протеста?

Сведок Веселин Лечић: Не. Ја колико знам није никакве одлуке нити доносио у мом присуству нити је формулисао захтеве. Ја опет кажем, значи, једноставно повремено се састајао командант односно команда са шефовима тимова, где су једноставно они излазили, прво, увек су саслушали они, њихов став, њихово размишљање, и онда значи ти захтеви који су формулисани тада, искључиво су били из професионалних разлога формулисани у тражењу те оставке начелника Ресора, заменика и министра. Мотив је искључиво професионални, зато

што је реч о особама које су нам биле надређене и које су нам, по чијем задатку смо били ангажовани и обманути, такво је било размишљање припадника. И, значи то је био искључиви разлог професионални, колико ја знам.

Председник већа: Ви са професионалне тачке гледишта, како карактеришете тај протест ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Гледано са професионалне стране, становишта, значи са мог становишта, нормално да једна таква Јединица ако је то званична Јединица, и припада Министарству, Ресору, да не сме да постоји ниједан задатак који она сме да одбије, да не сме да коментарише послове који му се нареду, команданту и команди Јединице и целој Јединици, али гледано, ако то гледам са друге стране, као припадник те Јединице, не као помоћник за тај посао који сам радио, чињеница је управо сам ја презентовао да су ти људи обманути том приликом. Значи морам да гледам некакав став са два краја. Значи законски основ није постојао, нисмо смели да одбијемо ниједан задатак ни да коментаришемо ниједан задатак, али значи радило се о једном од најосетљивијих питања, које их је погодило, где су лично били, где су они лично протумачили да су угрожени због својих живота и због своје прошлости, најосетљивије питање које постоји и једино је то постојало и ништа друго. Ето. Са те стране размишљајући, протест је био на неки начин оправдан, гледано са тог угла, ако не размишљам као помоћник команданта за безбедност.

Председник већа: У вези ове Ваше изјаве, да су постављени били захтеви за смену начелника Ресора државне безбедности и министра унутрашњих послова Републике Србије, можете ли детаљније да нам кажете ко је иницирао ту идеју, тај захтев ЈСО-а према Влади Републике Србије, ко је то формулисао, да ли је то стављено на папир, потписано, написано, или је то било у спонтаном облику?

Сведок Веселин Лечић: То је било тотално у спонтаном облику. То је био значи захтев припадника. То је био захтев припадника. Не ни шефова тимова, не ни команде, него то је био захтев припадника који смо ми били у ситуацији да испоштујемо или да се спакујемо да одемо. Значи они су на томе инсистирали, тражили, били искључиви, и они су тражили да се оформи један такав захтев за смену начелника, заменика и министра.

Председник већа: Да ли је раније било неких обмана приликом налагања извршавања одређених задатака ЈСО-у од стране надређених старешина Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато од периода када сам ја дошао у Јединицу, а то је почетак јуна 2001. године. Мени није познато да је било таквих ситуација.

Председник већа: А реците нам да ли знате да ли су припадници Јединице за специјалне операције учествовали у лишавању слободе Слободана Милошевића?

Сведок Веселин Лечић: Познато ми је, али познато ми је из медија, јер тада нисам био у Јединици за специјалне операције. Познато ми је наравно.

Председник већа: Да ли сте касније током рада у Јединици за специјалне операције, имали сазнања какав је став припадника ЈСО-а био у односу на депортовање Слободана Милошевића у Хаг?

Сведок Веселин Лечић: Није било коментара. Знате како је у тој Јединици. Посао се одради и није коментарисано у периоду, то је било не знам колико месеци по мом доласку, таквих коментара нисам ни чуо нити је то коментарисано.

Председник већа: Реците нам да ли је било било каквих политичких утицаја приликом доношења одлуке о протесту Јединице за специјалне операције са било које стране?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никаквих. Колико је мени познато, не никаквих. Децидно тврдим, али колико је мени познато. Мада су нас медији оптуживали да смо везани за ову странку, за ону странку, да се са нама манипулише, али истина је ово што сам ја рекао што се тиче ситуације која је владала у центру у Кули и разлога због чега се дошло у такву ситуацију. Значи потврда ове моје приче, као одговор на Ваше питање, управо је то што командант Маричић једноставно није ни хтео да прича са тим политичарима. Он није хтео да прича ни са тим председником општине Врбас, није хтео да прича. Мислим чак да није причао ни са Чанком ни са Перишићем, колико се сећам, него их је на капији само сачекао. Управо због тога да се не би значи довела Јединица, да јој се не би дала та квалификација, да протест не буде оквалификован као политички.

Председник већа: Да ли је била донета одлука од стране команде Јединице за специјалне операције да нико нема приступа у базу ЈСО-а у Кули, за време док траје протест?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Била је донета одлука да нико не може да изађе из центра ни да уђе у центар.

Председник већа: Реците нам да ли је тада у центар ЈСО-а у Кули долазио Душан Спасојевић?

Сведок Веселин Лечић: Не. Ја колико знам не.

Председник већа: Добро.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,00 ЧАСОВА

Председник већа: Настављамо са извођењем процесне радње доказивања саслушањем сведока Веселина Лечића.

Констатује се да су приступили адвокати Вељко Делибашић и Жељко Грбовић.

Констатује се да адв. Жељко Грбовић у наставку главног претреса мења по заменичком пуномоћју адв. Дејана Лазаревића, који је уз дозволу председника већа напустио главни претрес.

Констатује се да је напустио главни претрес и адв. Милован Комненић.

Председник већа: Да ли сте Ви током протеста ЈСО-а разговарали са окривљеним Милорадом Улемекком?

Сведок Веселин Лечић: Био сам у друштву са њим као и сви остали чланови команде, а нисам ништа посебно разговарао.

Председник већа: Реците нам да ли сте разговарали тада са окривљеним Звезданом Јовановићем да ли можете да нам кажете какав је његов став био у односу на сам догађај, хапшење браће Бановић,

протесту и да ли је он учествовао уопште у формулисању захтева протеста?

Сведок Веселин Лечић: Не. Није он учествовао. А његов став је био као и став свих осталих припадника Јединице за специјалне операције, који сам већ раније говорио какав је био. Значи исто као и сви остали је имао размишљање. И учествовао је наравно као и сви припадници у том протесту.

Председник већа: Да ли сте Ви присуствовали разговору са покојним председником Владе др. Зораном Ђинђићем, у Кули током протеста ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Био сам, али нисам присуствовао разговору.

Председник већа: Да ли имате сазнања шта је био предмет разговора, са ким је разговарао покојни Премијер, какви су били захтеви команде?

Сведок Веселин Лечић: Ја знам да је разговарао прво са Милорадом, а онда са Маричићем, колико се ја сећам. И само са њима двојицом је разговарао. Са осталима није разговарао.

Председник већа: Да ли сте знали шта је био предмет разговора, колико је трајао тај разговор, да ли је постигнут неки договор?

Сведок Веселин Лечић: Па, није. Разговор не знам тачно колико је трајао, сат, сат и по, не могу тачно да се сада присетим тог детаља, али тема је био протест и захтеви из протеста.

Председник већа: Да ли је било шта договорено у разговору са њим?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато да је том приликом било шта договорено између њега и саговорника.

Председник већа: А да ли сте на посредан начин сазнали било шта?

Сведок Веселин Лечић: Нисам. Није ми речено.

Председник већа: А јесте ли се распитивали?

Сведок Веселин Лечић: Распитивао сам се, мислим у начелу је командант рекао да је Премијер упознат са стањем у Јединици, са догађањима у Јединици, разлозима због чега се у све то ушло и са захтевима са којима се иде. Са тим стварима.

Председник већа: Да ли су припадници ЈСО-а током протеста поставили захтев за кадровским решењима на местима министра унутрашњих послова и начелника Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Не. Значи уопште није било ниједног момента речи о неком кадровању или кадровским решењима. Значи искључиво је био протест значи професионалне природе. Разлози су били професионалне природе, и ти припадници, има припадника који не знају у то време нису ни знали ко је ни начелник ни заменик. Видели су их можда када је дан Јединице или кад је слава, па кад врше смотру Јединице. Значи они се тим нису бавили. Они једноставно били су ван тих токова, били су само непосредни извршиоци, професионалци. И за њих, наравно и за њих надређени, мислим на начелника и заменика, за њих у тој пирамиди руковођења, у случају док је Јединица била у Ресору државне безбедности.

Председник већа: А да ли је тај протест изазван личним сукобом припадника ЈСО-а према министру унутрашњих послова и начелника Ресора државне безбедности, или је то било с обзиром на садржину налога?

Сведок Веселин Лечић: Не. Искључиво садржина налога. Искључиво садржина налога.

Председник већа: Да ли је било било каквих анимозитета између командне структуре ЈСО-а и командне структуре МУП-а и Ресора државне безбедности у оквиру МУП-а Републике Србије?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато да је тога било. Односно тадашњи руководиоци би ме вероватно упозорили и упознали са тим. Мени није познато.

Председник већа: На ком радном месту је у то време радио Милорад Брацановић?

Сведок Веселин Лечић: Не могу тачно да се сетим, али мислим да је био у то време он у Ресору државне безбедности, начелник једне од управа, али не бих могао тачно да се сетим да ли је Седме или, али јесте био, значи он руководиоцац у Ресору државне безбедности.

Председник већа: Да ли има било каквог учешћа Милорада Брацановића у протесту Јединице за специјалне операције, у било ком виду?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато.

Председник већа: Да ли имате било какво сазнање да ли је Милорад Брацановић контактирао са окривљеним Милорадом Улемеком везано за сам чин протеста ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Мени је познато само да је Милорад Брацановић покушао да уђе у центар. Којег дана не знам, да ли 8. новембра. Али не могу да се сетим и да је колико се сећам, том приликом можда чак и дошао са замеником Мијатовићем, али да нису пуштени у центар, односно да је са њима разговарао командант Маричић на капији. Они нису улазили у центар. И не знам садржину разговора који је имао командант Маричић са њима двојицом.

Председник већа: Какву је функцију имао окривљени Милорад Улемек током протеста ЈСО-а, од почетка до краја?

Сведок Веселин Лечић: Искључиво ово што сам рекао. Мотиви због чега га је Маричић Душан позвао. Рекао сам већ раније који су то били мотиви и при томе остајем. И био је значи у протесту.

Председник већа: Да ли је окривљени Милорад Улемек преговарао са представницима Владе Републике Србије везано за решавање ситуације поводом протеста ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Колико ја знам он је у Београд одлазио у два наврата. Колико се сећам, да је то било у два наврата и да је то био повод, да је то била прилика да, или да је тада разговарао на те околности, с тим што је у центар у Кули, за време протеста пре посете покојног Премијера боравио и министар унутрашњих послова Михајловић и господин Чедомир Јовановић, да су били у Кули. Они су ушли у центар у Кули. Једино они.

Председник већа: Шта можете да нам кажете о разговорима који су Душан Михајловић и Чедомир Јовановић обавили са припадницима ЈСО-а, са ким су разговарали, шта је био предмет разговора, да ли је министар унутрашњих послова Душан Михајловић нудио оставку, шта је саветовао припаднике ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Чедомир Јовановић није уопште учествовао у никаквим разговорима са припадницима ЈСО-а. Господин Михајловић он је, њега је прво примио Улемек, али га је онда упутио на команду да по питањима протеста може да разговара са командом. И, господин Михајловић је причао са командом на тему протеста. Значи њему је презентирано због чега је Јединица дошла у ту ситуацију да не понављам целу причу која је. Он је, мислим, том приликом да је он рекао да није упознат да у то време значи Ресор државне безбедности био је у оквиру Министарства унутрашњих послова. И да он није обавештен о тој акцији, тако је нешто прокоментарисао. Кад су му презентовани захтеви, међу којима је била и његова смена, мислим да је само прокоментарисао, да ако је то проблем, да ће он то дати, па касније је нешто одустао од тога, јер покојни Премијер је тада био у Сједињеним Америчким државама, једноставно уз неке коментаре да није ни, да је добио мандат од њега, да само њему може да га врати. Био је један врло људски, један врло професионалан разговор са господином Михајловићем уз пуно разумевање наше ситуације и добро се сећам, потврда овога што ја Вама кажем да је завршио, јер сам лично присуствовао тим разговорима, «Момци, нека Вам је Бог на помоћи». Може да се протумачи и овако и онако, ја га тумачим као људским и једним саветом да се изађе из те ситуације што пре, јер није била нимало пријатна ни за Јединицу за специјалне операције ни за тадашњу Владу.

Председник већа: Реците нам да ли се Јединица за специјалне операције и преко кога јавно оглашавала везано за мотиве и захтеве током протеста?

Сведок Веселин Лечић: То су биле прес конференције. Не знам тачно, биле су две или једна, али где су, медијима је био дозвољен приступ и где су новинари ушли, значи новинарима је то презентовано, ти наши захтеви у спомен соби, значи добро се сећам, да је тај припадник писменим путем ишчитао, односно прочитао захтеве и мислим да су подељени у писменој форми медијима.

Председник већа: Ко је састављао те захтеве?

Сведок Веселин Лечић: Значи заједно шефови тимова и команда. Значи шефови тимова су дошли са ставовима припадника, они то траже, ми не можемо да се вратимо, они то траже. Ви сте ту да нас подржите, ви иза тога стојите, ви сте прихватили тај посао, ви сте ухапсили браћу Бановић. Значи једноставно била је једна врло непријатна ситуација за нас тамо. Значи они су окривили у једном моменту чак били и команду, како је дозволила да буде обманута, како није проверено ко су браћа Бановић. Било је ту много дуге приче у том

правцу. Значи једноставно то је био општи захтев. Значи то је био захтев припадника Јединице за специјалне операције који је не знам ко, уписменио. Који није био много ни писмен, него је био у три, четири тезе. Не знам, не могу да се сетим заиста.

Председник већа: Ко доноси одлуку током протеста ЈСО-а да се иде у Београд, и да се блокира део ауто-пута код Сава центра?

Сведок Веселин Лечић: Значи мислим да је на то одлучено пошто је значи, кад смо добили информацију да је покојни Премијер донео одлуку да смени или заменика и начелника, а да једноставно није могао да прихвати наше захтеве око промене министра. Једноставно да би се скренула пажња о решености, одлучности припадника Јединице за специјалне операције у својим захтевима, такође се ту донела тако, на исти начин, донела се таква једна одлука да се крене за Београд само знам да је, колико се сећам, била нека дилема да ли да се тог јутра блокира аеродром у Београду или да се иде на Газелу. Знаш да је било само то и да је онда уз неко ипак размишљање одлучено да се то уради на Газели. Не на Газели целокупној, да се не би створио хаос, јер добро је познато шта значи Газела за овај град, него само да се онај део један искључење за градско саобраћајно предузеће, блокира, а да несметано се остави ауто-пут. И превагнула је та идеја, преовладала је та идеја. Значи у тим својим намерама знам да смо информисали колеге из јавне безбедности. И кад је била она прва блокада горе код Врбаса, ми смо све то најављивали и ништа ту није, колеге из јавне су знале да ми идемо у то, значи то је био један миран протест и на том протесту први пут у јавности се појавио припадник Јединице за специјалне операције са црвеном беретком на глави и са лицем, што раније никада није био случај. Значи имали су само кратко наоружање у футролама и изашли су испред «Хамера». Дуго наоружање су у «хамерима», али уз најаву колегама да ћемо да све то урадимо. Тај протест је трајао пар сати и вратили смо се за Кулу.

Председник већа: Да ли је то по Вашем мишљењу била демонстрација силе и према коме је била усмерена?

Сведок Веселин Лечић: Значи тај гест, односно на тај излазак на Газелу је био само у функцији да се укаже на озбиљност захтева, истрајност у захтевима припадника Јединице за специјалне операције, да су решени у својим захтевима. Значи зато се отишло после Врбаса и на Газелу. По мени није било демонстрирање нити моћи нити никакво застрашивање самим стављањем тог препознатљивог обележја беретке на главу и изласком из «Хамера» без наоружања, неометајући донекле неометајући, јер је ауто-пут био тотално отворен, не ометајући живот

тог дана у Београду. Значи оно што смо крили годинама, изглед припадника је показан јавности. Не могу никако да то онда увежем да је требало да буде неко застрашивање. Застрашивање могу да повежем са оружјем, оруђима, фантомкама, комбинезонима, и под пуном ратном опремом. То овога пута није било.

Председник већа: За то време, да ли је Министарство унутрашњих послова имало контролу над Јединицом за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Командант Маричић имао је контакте и са генералом Лукићем колико се ја сећам у том периоду. Али је Јединица припадала Ресору државне безбедности. Значи сви контакти су искључиво били везани за Ресор државне безбедности, али су се у причу укључили и колеге из јавне безбедности, јер је било различитих заговарања око упућивања неких јединица на центар у Кули, војске, колега из јавне безбедности, све оно, што смо ми касније, кроз неки разговор са тим колегама сазнали, да је било и таквих заговарања, налога, који они не би прихватили никада, јер ми смо са тим људима, са тим колегама се знали и заједно се обучавали и у неким акцијама и заједно учествовали. Ни једну другу формацију колико ја знам, а знам добро, што се тога тиче, Јединица за специјалне операције није прихватала као супарничку. Можда јесте као ривала у смислу професионалног надметања, али никако у томе да буде на једној страни, а сви други на другој страни.

Председник већа: Нисте ми одговорили децидно на питање. Да ли је била Јединица за специјалне операције одлуком о протесту и током трајања протеста отргнута од команде и контроле Ресора државне безбедности, пошто је по закону била у оквиру Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Па, не знам. Она није имала комуникацију у том периоду са руководством Ресора државне безбедности. Али није имала никакве активности, осим излазака код Врбаса и на Газели. Била је све време у центру у Кули смештена. За време протеста у Кули, значи једноставно је замишљено и тако је и организовано, без обзира што је мали простор, а велики број припадника, да живот тече колико може несметано, јер не знам да ли је уопште познато да у том периоду су асфалтиране две улице кроз центар наше базе у Кули. Значи да је баш и асфалтирана у том периоду. Припадници су ишли на занимања која су се могла у том моменту да организују. То је одлазак на стрелиште, теоријска настава, коришћење спортских полигона, препрека, значи ту су излазили са опремом и како

треба, спортској опреми. Значи живот је текао у тој Кули. Није то био неки гард, неки став, нека борбена готовост, једноставно Јединица је одлучила да не контактира са својим претпостављенима до испуњења захтева који су сачињени.

Председник већа: Да ли је приликом доласка до базе у Кули, заменик начелника Ресора државне безбедности Зоран Мијатовић издао налог да се престане са протестом Јединици за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: То мени није познато. Ја са њим нисам имао никакве контакте. Имао је само господин Маричић. Ја не знам да ли је он такав налог имао. Вероватно је покушавао да ступи са њим у контакт, али ја мислим да је он игнорисао после тога, значи кад није успео да испуни наш захтев, да је игнорисао контакте са замеником.

Председник већа: А да ли сте добили из командне структуре, дакле Ресора државне безбедности и Министарства унутрашњих послова, било који налог, наредбу, да Јединица за специјалне операције прекине са протестом?

Сведок Веселин Лечић: Можда није било у форми налога, али разговарало се на ту тему. Били су значи, на ту тему се разговарало, али није била никаква наредба у том смислу, писмена наредба или....

Председник већа: Да ли је било усмене наредбе?

Сведок Веселин Лечић: Па, вероватно јесте, ако је командант Маричић имао контакте. Ја не знам са ким је све у том периоду, у току протеста у даљњем делу протеста имао, али вероватно је било убеђивања или налога да се прекине са протестом и сећам се да је, кад смо били на Газели, да му је заменик начелника Ресора, тада издао један такав налог, односно рекао му да мора да прекине са протестом. Ту је изашао заменик начелника Ресора, баш је он изашао на Газели, јер он није имао контакт други са Маричићем који није хтео, мислим, да са њим разговара у том периоду. Али, на Газели јесте, сусрели су се и причали су на ту тему.

Председник већа: Да ли сте Ви лично учествовали у протесту долазећи у Београд код Сава центра?

Сведок Веселин Лечић: Јесам. Учествовао сам и ја. Сви припадници осим логистичког дела који је остао у Кули.

Председник већа: Реците нам да ли је за то време док сте протествовали код Сава центра у Београду, долазио окривљени Милорад Улемек?

Сведок Веселин Лечић: Јесте.

Председник већа: Која је његова функција била тада? Његов долазак, с обзиром на његову неформалну улогу у правном смислу говорећи, ван овог што сте причали да је имао ауторитет и утицај на Јединицу?

Сведок Веселин Лечић: Па, он је остао до краја са нама у протесту. То је био само један дан протеста. Он је имао неке обавезе тада у Београду, не знам тачно заиста какве, али значи то је само један дан у протесту који је трајао. Значи он је до краја остао са нама у протесту. Није он одлазио па се враћао, па прекидао, па правио паузу. Јесте одлазио у Београд на те састанке, али значи он је и даље био са нама у протесту. Значи тада смо добили подршку Ви знате и доста становништва нам је дало тада подршку, бивших колега пензионера, значи добили смо ми подршку тада једног дела становништва које је изражавало подршку, свирањем, сирене аутомобила и тако даље.

Председник већа: Ваша оцена везано за сам протест, да ли је то било супротстављање Влади Србије?

Сведок Веселин Лечић: Ја не могу то тако сматрати супротстављање Влади Србије, али не бих такву квалификацију, да станем иза такве квалификације. Јер да се супротставила Јединица Влади Србије вероватно би то изгледало другачије, а не овако као један мирољубиви начин, него само је хтела да је неко саслуша, ту Јединицу, јер нико малтене, нисмо имали саговорнике. Док није дошао покојни Премијер ми нисмо имали ни саговорнике, осим господина Михајловића, и онда је, сећам се, након другог доласка из Београда, а после изласка на Газелу, да је Милорад дошао са, значи седели смо ту, команда, шефови тимова, у сали, и он каже да је био код Премијера и да му је Премијер рекао да он неће пристати на никакву смену министра, да нећемо, колико се сећам постављати, мењати министре. Да су у међувремену смењени начелник и заменик начелника Ресора. Мислим да му је тада рекао да је био један незгодан моменат, да су престали, да су требали да се одрже неки избори на Косову, да му је и то поменуо покојни Премијер, у ком моменту се све то ради и Милорад је нама то дошао и пренео. Ја не знам да ли је баш тако причано, али он дословце је нама тако отприлике пренео то што ја сада кажем. И није сугерисао ни идемо даље, нити је одлучивао идемо даље, нити прекидамо. Он је

рекао, моје је само да вас упознам. Ви све договорите, ви одлучујете, ви сте припадници. Мислим да таква једна констатација, таква једна прича коју је донео Милорад, односно после ње, уосталом је и прекинут протест без испуњења једног од услова смена министра. Ја не бих рекао да је Милорад допринео да се прекине протест, али он је нама донео ту информацију и ми смо закључили, коју нам је поручио значи покојни Премијер, и ми смо закључили да прећутно и Милорад нам указује исто то, што нам је и поручио покојни Премијер. Значи да би требало бити у тој ситуацији разуман, да би требало прекинути са протестом, и тада оно што сам Вам рекао на који начин је све то формулисано, сада исто тако имамо поделу. Неки су да се настави, неки нису. Неки су да се истраје, пљујемо по себи, газимо себе, ако смо рекли то, онда је то. Тако да је ту била, у једном моменту и две струје заиста, да ли да се настави са протестом или не. На срећу преовладало је да се прекине са протестом и протест се прекинуо.

Председник већа: Којој струји је припадао окривљени Звездан Јовановић?

Сведок Веселин Лечић: Па, команда је била за то да се прекине са протестом. Цела команда је била за то. Он је био припадник команде.

Председник већа: Реците нам да ли је од стране припадника ЈСО-а приликом протеста, било захтева да се законски регулише однос и сарадња са Хашким Трибуналом?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Један од разлога зашто се ушло у протест је управо то што тада није био донет закон о сарадњи са Хагом. И на томе се инсистирало. Значи један од разлога, то сам Вам изоставио, сада сте ме Ви подсетили, управо је, позивало се, између осталог и на то, да због непостојања закона о сарадњи са Хагом, док се не донесе и тај закон, значи о сарадњи са Хагом, да неће бити хапшења од стране припадника Јединице за специјалне операције оптужених за Хаг. Не знам, можда је битно да напоменем, да када смо већ на протесту све време, значи јануара месеца, средином јануара 2002. године, Влада Србије оформила је комисију. Та комисија је била у саставу господин Батић, господин Веселинов, господин Миловановић, за рад и радне односе министара, ако је добро презиме, и господин Сретен Лукић. То је била званична комисија Владе коју је формирала Влада, да испита сва дешавања око протеста. И, та комисија је дошла у Кулу и обавила је разговор у Кули. Средином јануара је била, не знам тачно који је датум и на све ове околности које ми причамо Ви и ја, односно ја дајем исказ, пардон, све смо ми то Влади презентовали. Они су саслушали све наше приче, и већ ту, без доношења значи одлуке, у не знам којој форми је

био направљен документ, везано од стране те комисије, извештаја, они су већ ту једногласно, једногласно, сложили се сви са оценом, значи да је Јединица била злоупотребљена, значи да због ових или оних разлога и да нико од припадника Јединице за специјалне операције неће сносити законске консенквенце због тога, то је дословце било исто и треће, било је још неких закључака и да се Јединица за специјалне операције у будуће кад се издају налози да се веже за, да се размотри могућност да се веже директно за Владу Србије, значи да убудуће не би долазило до сличних несугласица, неспоразума, да убудуће употреба Јединице буде искључиво значи преко Владе Србије, а у име Владе Србије генерал Сретен Лукић је био задужен, значи да кординира са нама.

Председник већа: Да ли је покојни Премијер др. Зоран Ђинђић боравио на Копаонику фебруара 2003. године, док сте Ви били тамо?

Сведок Веселин Лечић: Ја га нисам видео, али сам чуо да је боравио и да је, знам по томе што је имао у свом личном обезбеђењу Срђана Бабића, бившег припадника Јединице за специјалне операције, кога су припадници видели, а и уопште је било познато да је Премијер покојни ту, и да су биле неке фудбалске утакмице којима је он присуствовао и да се повредио.

Председник већа: За време боравка на Копаонику припадника ЈСО-а, са којим наоружањем су били наоружани?

Сведок Веселин Лечић: Припадници су носили кратко наоружање. Један тим је био значи са дугим наоружањем, то је тим који је био горе као неки интервентни тим, јер је постојала опасност односно постојала је могућност употребе његове у зони безбедности, хитне његове употребе. То је период, ако се ја добро сећам, када је колега из Ресора државне безбедности убијен у Бујановцу, не знам име и презиме, а и када је возило жандармерије наишло на мину, а један колега из жандармерије погинуо. Значи тада креће ескалација сукоба, односно терористичких аката у зони, па је било ближе одатле да се спусте момци до Враћа или где буде требало, и они су са собом понели то наоружање. Значи њих, један тим. Они су имали своје формацијско наоружање. И ради, тај тим је касније искоришћен ради снимања оног филма што сам рекао на почетку, о дејству Јединице за специјалне операције у зимским условима. Тада су они демонстрирали кретање у снегу, засебне делатности, борбена дејства и тако даље. Значи тај тим који је понео дуго наоружање, управо са њим је и документовано, односно снимљен тај део филма.

Председник већа: Да ли је у арсеналу наоружања ЈСО-а постојала пушка «Хеклер и Кох» ГЗ, 7,62 мм?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато и немам сазнања да је таква пушка постојала. Ја по природи посла нисам имао никаквог контакта са магацином специјалне опреме. Знам само где се налазио. Нисам никада ушао у њега, јер нисам имао потребе, а потреба би значила да је нешто нестало из тог магацина. Мене нико никада није обавестио да има проблема у магацину специјалне опреме нити да је нестало нешто од опреме уопште у центру у Кули или било ко на нашој бази, тако да заиста не знам да ли је та пушка постојала и из медија сам први пут видео како та пушка изгледа. Значи ја лично никада нисам видео, нисам обучен на њој, нисам руковао. Не знам како изгледа, али ја не знам да ли је постојала у том магацину.

Председник већа: Ви као припадник безбедносне структуре у оквиру ЈСО-а, да ли сте имали право на увид у документацију о наоружању ЈСО-а? Дакле, да видите шта ту постоји од наоружања, евиденција да ли се води, протоколарно заводи, ко је био овлашћен да узима, да издаје наоружање које постоји у Јединици?

Сведок Веселин Лечић: Код нас је све функционисало у Јединици за специјалне операције по неком линијском раду, тако могу да кажем. Значи за све то о чему ме сада питате, значи Јединица је имала помоћника команданта за логистику Крсмановић Драгослава. Значи и искључиво сву бригу у том правцу водио је он. Значи он је био овлашћен и он је руководио тим делом значи логистике како ми то кажемо. Само знам, познато ми је да када је реч о том магацину специјалне опреме, да је нека била посебна процедура. Значи да не може припадник сам да оде да узме нешто из тог магацина специјалне опреме, него треба да добије неку сагласност опет од шефа тима за кога сам рекао да јеу Јединици, па он са тим потписом, значи са тим својим налогом који је потписан иде значи код магационера, на параф да ли је ишао код Крсмановића, па онда код магационера да се узме опрема.

Председник већа: Да ли имате било које сазнање, да ли је било ко од припадника ЈСО-а узимао зоље и аутоматско оружје и пушке из магацина ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Немам таквих сазнања. Ја таквих сазнања немам. Ми смо имали магацине и у Липовици, и у Кули и у Руском Крстуру. Значи на три локације су се налазили ти магацини, али ја не

знам да је неко то узимао. Значи процедура јесте можда.....али зна се процедура која је била и шеф тима је изузимао ако је изузимао.

Председник већа: Реците нам након што је престао да буде у формално правном смислу командант Јединице за специјалне операције окривљени Милорад Улемек, какав је његов статус био касније, од тренутка када сте Ви радили у Јединици за специјалне операције у Јединици и према припадницима Јединице за специјалне операције? Да ли је он био формалан или неформалан?

Сведок Веселин Лечић: Искључиво неформалан и резултирао је као минули рад, ако га могу тако назвати Милорада и стварања те Јединице, која је створена и заживела по његовом концепту и која је достигла тај ниво који је достигла захваљујући њему. То није изградио, значи то није неко вештачки изградио, то је Милорад изградио код припадника. Припадници су сами такву квалификацију донели. Њима нико није рекао, ово вам је звезда и гледајте у њу. Једноставно он је постао мит и легенда међу припадницима, а вероватно личним примером и као припадник и као командант. Значи ја сам дошао, он је био командант још можда једно 20-так дана, када сам ја дошао у Јединицу за специјалне операције, значи био сам и њему помоћник. Ја сам ту успео за тих 20 дана да видим, што сам касније видео, у тим периодичним доласцима Милорада на тим неким вежбама, као што сам рекао на прославама, на церемонијама, остао је да живи срцем и душом у тој Јединици Милорад, до задњег дана, док је Јединица постојала. Значи преживљавао је све проблеме те Јединице, тог припадника, и професионалне природе, службене природе и приватне, као да је и даље био формално командат, као да је командант те Јединице. Значи то су припадници знали да цене. Ја Вам кажем ниједна сахрана, ниједан радостан догађај, ниједна прослава није била, да се припадници не интересују да ли долази Милорад и да ли је позван Милорад. Значи једноставно било им је част кад су га видели на обуци, да га интересује докле су стигли у свом неком тренажу, свака његова сугестија је била добронамерна свима. По свим линијама рада. Ја се сећам да су у Кули започете неке куле по Милорадовом концепту. И направљен је полигон у Кули. То су две куле за урбани алпинизам и писта ризика као и подземни неки град. Значи сами извођачи радова, значи стручна лица, која су то радила, знам да је то био неки Марић, не знам ни одакле је тај Марић, али да се зове Марић, знам да је стално, радови су стајали, Милорада нема. А Милорад у то време је рецимо био одсутан из земље, и све стоји док он не дође. Све. И, да би он дао сугестију, јер су то писте где погрешан шраф губите можда погине припадник, а друга ствар, и тежа повреда имате из строја избаченог специјалца кога градите неколико година. Значи захтевао је да се све то заврши баш тако како је

Милорад замислио и са његовим идејама. Само причам о логистици. У борбеном делу помоћник за оперативне послове, исто тако и сви су му савети били битни, сугестије, значи једноставно долазио је повремено. За те његове доласке знало је Министарство, значи знао је генерал Лукић, он је увек знао да је Милорад био. Маричић га је обавештавао увек, значи кад смо год били код генерала Лукића. Долазио нам је Милорад, тако мало да нас обиђе, радимо ово, радимо оно. Значи није он долазио уопште тајно горе, јер он је имао обезбеђење Јединице за специјалне операције. Ту ништа није могло да буде тајно нити је он конспиративно ту боравио.

Председник већа: Да ли је у периоду док сте Ви били помоћник команданта за безбедност у ЈСО-у, окривљени Милорад Улемек снабдевао Јединицу било каквом опремом?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато, али само знам да је била прича нека око неких падобрана који треба да дођу, да ли из Америке. Управо говорим о томе да је она идеја, да онај алпинистички тим са добрим падобраном може да извршава неке задатке, најсложеније задатке, а зашто су му требали ти посебни падобрани. Значи да је то требао да организује Милорад. Значи ја то знам. Али немам податак да је....Ти падобрани нису дошли у Јединицу колико се ја сећам док она није расформирана. Али требали су да се реализују и да су се шили у Сједињеним Америчким Државама. Није ми друго познато за било какве опреме, да долази.

Председник већа: Да ли знате на који начин је финансирана набавка тих падобрана за ЈСО?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато.

Председник већа: Да ли је поред тих падобрана организовао окривљени Милорад Улемек набавку наоружања за ЈСО?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато.

Председник већа: Да ли имате било каква сазнања да ли је окривљени Милорад Улемек организовао градњу станова за припаднике ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато, али јуна месеца кад сам ја управо дошао, једном приликом у клубу, официрском клубу, где смо седели са старешинама и команда, што је било врло честа појава, значи жалило се, шта имамо, шта немамо, стално смо кукали. Знам да је

он на констатацију шефа тимова, нема се станова, путују из унутрашњости, губе доста времена на одласку, значи да су одвојени од породица, онда мислим да је једном приликом он прокоментарисао биће пара, на добром смо путу, биће пара да решимо један број стамбених случајева. Ето то је све што знам. Друго, не знам на шта је мислио и не знам о чему се тачно ту ради. Али баш је у вези тих станова то прокоментарисао. На добром смо путу, биће пара да решимо један већи број припадника. То више никада није нико ни озбиљно, ни после тога није било неке приче.

Председник већа: Да ли знате на који начин је решио стамбено питање командант Јединице Душко Маричић?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато како га је решио, али знам да је стан добио у Новом Саду. Да је стан добио у Новом Саду, не знам како се зове улица.

Председник већа: Да ли је и то био део Вашег посла да проверите на који начин, да ли је то од Министарства унутрашњих послова добио, или на неки други начин?

Сведок Веселин Лечић: Није било повода за тако нешто зато што једноставно он је решио стамбено питање, којим путем, ја заиста не знам, да ли је био он ту подстанар, да ли у закуп, да ли на дужи временски период, ко му је, или је купио, ја то не знам. Или му је неко други купио, ја те податке нисам имао. А нисам могао да се распитујем лично код њега и да сам хтео.

Председник већа: Да ли сте Ви лично познавали Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли имате било каквих података да ли је било ко од припадника ЈСО-а обезбеђивао Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Имам, значи да је један извештај број припадника 2001. године, јесени 2001. године, почео да обезбеђује Душана Спасојевића.

Председник већа: Ко је донео одлуку да се обезбеђује од стране припадника ЈСО-а Душан Спасојевић?

Сведок Веселин Лечић: Командант Маричић ми је негде јесени 2001. године рекао да 3 или 4 припадника, не могу тачно да се сетим који припадници, међу којима је био знам сигурно да је био Пејаковић Саша, да је био Павасовић, да је било још 2 припадника, не могу да се сетим, али Павасовић сигурно и овај.....Они су били распоређени код Душана Спасојевића. Том приликом командант Маричић ми је објаснио да је од Министарства, од министра добио налог да распореди код Душана Спасојевића наше људе. Значи моје није било да проверавам да ли је командант добио или није добио такав налог, али сам ја оперативним путем преко мера и радњи установио значи, а што је било и опште познато, да Душан Спасојевић има добру позицију тада у власти, тако да није ми ништа то представљало неку посебну, ништа интересантно у том моменту.

Председник већа: Констатује се да је у 12,43 часова приступио адв. Радивој Пауновић.

Каква сте Ви имали сазнања о личности Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Па, из медија сам дознао, значи да лице које је депортовано из Француске, због једног кривичног дела, ваљда отмица, и знао сам да је издржавао казну, односно да је био у притвору, не да је издржавао казну него да је био притворен у Централном затвору, Окружном затвору и да је ту боравио пар месеци и да је пуштен, што ми је указивало да је имао добре позиције тада у систему власти. Не знам чиме се, значи не знам конкретно ствари којима се бавио Душан Спасојевић и конкретно не знам чиме се бавио, али ево, сада, после оволико писања и медија....

Председник већа: Да ли сте Ви икада одлазили у Шилерову улицу где је имао кућу Душан Спасојевић?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никада.

Председник већа: Колико припадника ЈСО-а је било ангажовано на обезбеђивању Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Већ сам рекао. Мислим око 4 припадника, који су се мењали по неким сменама, јер нису били сви у истој смени, него они су у ствари придодавани приватном обезбеђењу Душана Спасојевића. Они су придодавани том обезбеђењу. Наши припадници, као припадници, врло брзо су дошли у неки сукоб са тим приватним обезбеђењем Душана Спасојевића, колико се ја сећам и неки ривалитет је био око тога ко ће да ради, како ће да ради. Они су

импровизовали значи посао. Наши људи на то нису били навикли. Навикли су да раде по једном другом начину, режиму. Чак је било случајева да, значи како је пролазило време, једноставно мислим да је чак и захтевао од наших припадника покојни Душан Спасојевић и да легитимишу људе одређене по граду и након тих сазнања која су дошла до команданта и до мене, ми смо обавестили Милорада шта се догађа тамо јер лични контакт са Спасојевићем нисмо имали и да ствари иду неким током који треба под хитно регулисати. Тако да не знам, онда је Милорад са њим то, једном му је скренуо пажњу и после тога такође је то настављено, а онда је почео да једноставно увлачи, кад је почео да увлачи Јединицу за специјалне операције у неком медијском рату са Сурчинским кланом, и када је значи та његова бахатост постала све већа и већа, једноставно онда смо одлучили да се то обезбеђење повуче.

Председник већа: Реците нам које личности су обезбеђивали припадници ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Мислите од како сам ја дошао?

Председник већа: Откако сте Ви дошли у Јединицу за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Значи, ја кад сам дошао у Јединицу за специјалне операције, значи то наше одељење за заштиту личности и објеката је обезбеђивало господина Чедомира Јовановића, господина Душана Михајловића, обезбеђивало команданта Јединице Милорада, обезбеђивало господина Франка Симатовића и господина Јовицу Станишића. Колико се ја сећам, то је то.

Председник већа: Све су то били државни функционери или актуелни или бивши. Да ли је обезбеђење Душана Спасојевића од стране ЈСО-а било једино ван структура државне власти у смислу личности која се обезбеђује?

Сведок Веселин Лечић: Мислим да јесте.

Председник већа: У безбедносном смислу, да ли је Ваш задатак био да се сазна ко је та личност и чиме се бави?

Сведок Веселин Лечић: Јесте и ја Вам кажем применом оперативних мера и радњи и оперативним путем сам установио, значи да је лице које има добре, значи да је Душан Спасојевић лице које има добре позиције у власти и да се користи као извор, значи коришћен је једноставно као извор од стране Ресора јавне безбедности, а била је

прича и Ресора државне безбедности. Значи, сама та сазнања до којих се дошло кроз све то што Вам ја кажем, указивала су и кроз информисање команданта Маричића да је министар наложио његово обезбеђење, једноставно за мене је било сасвим довољно.

Председник већа: Кажете да је имао добре позиције у власти?

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: Реците нам у односу према којим личностима из власти је он имао добре позиције, конкретно које, и да ли знате да ли се он бавио криминалном делатношћу?

Сведок Веселин Лечић: Значи, колико ја знам био је у контакту са господином Чедомиром Јовановићем, што су и наши припадници који су радили код њега на обезбеђењу од њих смо значи то сазнали. А да ли се бавио криминалним делатностима, ја не знам те детаље и не знам конкретне његове активности криминалне, али кажем да знам да је лице из криминогене средине, ако је депортован из Француске, ради кривичног дела отмице. То сам знао.

Председник већа: А да ли сте било када сазнали да ли се бавио продајом наркотика Душан Спасојевић?

Сведок Веселин Лечић: Ја лично никада нисам дознао, али присутна је била прича.

Председник већа: Од кога је присутна била...

Сведок Веселин Лечић: Од улице, што се причало да је у том свету. Значи наркотика, присутан да је моћан и тако. Али ја лично никакав податак, оперативан податак нисам дошао до њега.

Председник већа: Кажете да је моћан. У ком смислу моћан?

Сведок Веселин Лечић: Моћан у смислу улице. Значи, ако неко по граду витла са толико аутомобила, ако се тако бахато понаша, у том смислу мислим, кружила је прича на улици да је у граду моћан.

Председник већа: Реците нам да ли су припадници Јединице за специјалне операције приликом обезбеђивања Душана Спасојевића имали конкретна упутства, начин на који треба да га обезбеђују, и да ли су требали да подносе извештај о његовом кретању, понашању, делатности?

Сведок Веселин Лечић: Да. Они су нам периодично долазили значи, на разговор и подносили извештај о његовом кретању, али никаквих конкретнијих сазнања ми нисмо имали из тих њихових прича. Био овде, ушао овде, дошао му онај, отишао онај, али никаква конкретна прича из тога није проистекла. Значи тако да нисмо имали неких конкретних сазнања о његовим активностима у том периоду док су га конкретни, у неком делу, припремном делу и тако.

Председник већа: Да ли је у тим извештајима помињано да ли он има одређене људе или групу над којима има власт, да издаје налоге, да врше било које радње, укључујући и криминалне?

Сведок Веселин Лечић: Не. Није било речи о томе, на ту тему. Односно нису они стекли утисак да он има групу, он је имао обезбеђење код кога је био ауторитет, своје лично обезбеђење, његово, не наше, него његово. Али о неким групама није било речи нити приче.

Председник већа: Кажете у уличном том смислу да је био моћан, да је имао аутомобиле, пратњу, обезбеђење Душан Спасојевић. Да ли је он био финансијски моћан и да ли сте имали податке од Ресора државне безбедности или Ресора јавне безбедности ко је он и чиме се он бави, да би имао такву моћ, укључујући и финансијску?

Сведок Веселин Лечић: Не. Нисам имао никакве податке.

Председник већа: А да ли сте били у обавези да прикупите такве податке, с обзиром на природу Јединице за специјалне операције, да обезбеђује једну такву личност, за коју Ви не знате ни ко је, ни шта је?

Сведок Веселин Лечић: Значи, једноставно преко наших припадника оно што смо ми могли да установимо, значи нисмо долазили до сазнања о његовом кретању, његовим активностима, преко кога нисмо дошли до конкретних ствари. А од ниједног претпостављеног није нам указано, нити је дат неки конкретан податак кад је у питању Душан Спасојевић, о његовим криминалним активностима. Ниједан податак није дат.

Председник већа: А да ли сте Ви сазнали за било какав његов криминални акт, мислим на Душана Спасојевића, било приватно, било службено?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никада нисам дознао ниједан.

Председник већа: Да ли знате да ли је био у било каквим односима окр. Милорад Улемек са Душаном Спасојевићем?

Сведок Веселин Лечић: Познато ми је да су се знали и да је та релација постојала. То знам.

Председник већа: Да ли можете ближе да нам кажете каква је то релација била?

Сведок Веселин Лечић: Не знам јер нисам лично познавао Душана Спасојевића, тако да не знам каква је то релација, од када датира, заиста не знам, значи од како сам ја дошао у Јединицу па вамо, ја не знам ништа ближе о њиховим односима, од када датирају, какви су били, које су природе. Не знам.

Председник већа: Када сте први пут чули за име Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Кад је депортован из Француске, значи кад су медији објавили. Први пут тада.

Председник већа: Ви сте раније радили у Ресору државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: Од које године?

Сведок Веселин Лечић: Од 1989. године.

Председник већа: Шта сте радили у периоду од 1998. до 2001. године?

Сведок Веселин Лечић: Од 1998. до 2001. године, значи био сам помоћник начелника по контраобавештајним пословима у београдском центру. Онда заменик начелника центра, онда сам био после промене 5. октобра 2000. године у обавештајној управи сам радио. Значи главни обавештајни инспектор у обавештајној управи, нашој Другој управи.

Председник већа: Да ли тврдите да током рада у београдском центру Ресора државне безбедности, никада нисте чули за име Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Чуо сам за њега везано за догађај у Будви. Значи за Душана Спасојевића, где се помињало његово име. Значи за то сам чуо.

Председник већа: Да. Али сада долазите у противречност јер када сам Вас питао, Ви сте рекли да сте први пут чули за њега 2001. године када је депортован из Париза. Чиме објашњавате ту противречност у исказу?

Сведок Веселин Лечић: Сада сте ме Ви подсетили да београдски центар, управо према Душану Спасојевићу је примењивао мере, значи везано за догађај у Будви, јер он је доведен у везу као један од извршилаца атентата на господина Драшковића и тада смо добили налог да се примене мере према Душану Спасојевићу, и оне су примењене. Али применом тих мера није се дошло до безбедносно интересантних сазнања, јер непосредним радницима на тим уређајима односно установили су користи више картица, иностраних картица и до ниједног безбедносно интересантног сазнања нисмо дошли кроз примену тих мера. Та је мера примењивана пар месеци и више није. Једино је то био разлог значи, што применом мере нисмо једноставно дошли до неких сазнања о његовим активностима. И онда је он ваљда и напустио земљу, такав смо податак неки имали, да је једно време био напустио земљу.

Председник већа: Реците нам да ли имате Ви сазнања службено или приватно, да ли је пок. Душан Спасојевић имао контакте са припадницима Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Ја немам такав податак лично. Никакав податак немам.

Председник већа: Да ли имате податак 2000. године, да је истражни судија Вишег суда у Подгорици одредио притвор према Душану Спасојевићу и да је била издата наредба за његово лишавање слободе?

Сведок Веселин Лечић: Да. Знам за тај податак.

Председник већа: Можете ли да нам кажете да ли сте Ви као служба државне безбедности, предузимали било какву радњу везану за лишавање слободе по налогу истражног судије, Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никакве мере и радње нисмо предузимали, само што смо предузимали мере над тим лицем, а ово што сте рекли лишавање слободе, значи ми смо, колико сам ја схватио тада,

да смо ми добили налог само ради његовог лоцирања, јер се није знало где се он налази, а прво нисмо уопште могли да лоцирамо где се налази, а камоли да дођемо до неких сазнања, уз примену мера према њему.

Председник већа: А да ли имате сазнања да ли је био лишен слободе у СУП-у Београд Душан Спасојевић управо по решењу истражног судије Вишег суда у Подгорици?

Сведок Веселин Лечић: Имам сазнања из медија. Ништа службено нисмо били ангажовани, али из медија, да је био ухапшен, колико се сећам, да је то било објављено.

Председник већа: Да ли је он био у том смислу безбедносно интересантан Ресору државне безбедности, конкретно београдском центру, везано за догађај у Будви?

Сведок Веселин Лечић: Па, био је интересантан зато су примењене мере, али....

Председник већа: А да ли су мере трајале и у току те акције његовог лишавања слободе или је прекинуто то пре тога?

Сведок Веселин Лечић: Не. Ја мислим да су те мере, не могу тачно да тврдим, кад су примењене, у ком периоду, али значи не могу тачно да увежем на његово хапшење кад је примењена мера. Али је примењивана у једном периоду од једно 2, 3 месеца, али не знам тачно када, заиста, не могу да се сетим кад је било. Али, ни до каквих сазнања нисмо дошли. Нисмо ни лоцирали све те телефоне које смо имали, на њима није било комуникације, јер је било брзе промене картица, значи ништа интересантно нисмо могли да сазнамо.

Председник већа: Кажете да сте из медија сазнали да је он лишен слободе од стране....

Сведок Веселин Лечић: То је било у домену Ресора јавне безбедности. Они су радили ту акцију. Ми нисмо били укључени у никаквом виду у тај посао.

Председник већа: Кажете безбедносно је био интересантан, а да ли је била сарадња на том послу?

Сведок Веселин Лечић: Можда на вишем нивоу. Мени није познато да је била, али можда на неком вишем нивоу. На нивоу на којем сам ја био није било.

Председник већа: Кажете да су окр. Милорад Улемек и Душан Спасојевић били у релацијама. Да ли Ви имате податак и сазнање од када се њих двојица знају?

Сведок Веселин Лечић: Немам тај податак. Већ сам рекао. И од када датира њихово познанство.

Председник већа: Реците нам у односу на припаднике обезбеђења пок. Душана Спасојевића, да ли је имао било какве ингеренције окр. Милорад Улемек?

Сведок Веселин Лечић: Па, захваљујући њему је решен проблем, један сукоб који је избио тамо на том обезбеђењу између Саше Пејаковића и не знам још, неки је ту био проблем, па је и Вукашиновић Вукашина Вулета, ваљда, колико се ја сећам, па је онда Улемек, а Вукашиновић Вукашин је код Улемека био шеф једне смене обезбеђења, и мислим да је онда ради решавања целе ситуације, да је Милорад заменио у једном периоду кратком био ову двојицу припадника. Значи утицао је у том смислу. Послао је Вукашиновић Вукашина уместо Пејаковића.

Председник већа: Да ли је он то лично урадио, или неко од команде ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Не. Ми смо му презентовали проблеме који су се јавили и пошто ми нисмо имали никакве контакте са Спасојевићем, онда једноставно он је, Милорад је то на себе преузео да уради.

Председник већа: Да ли сте Ви били обавештени о томе да је по налогу Душана Спасојевића обезбеђење из ЈСО-а у граду изашло и легитимисало одређено лице, излазећи са дугим цевима на улицу?

Сведок Веселин Лечић: Да. Обавестио ме је, мислим да ме је обавестио тадашњи командир интервентне Поткоњак Славко, да ме је он обавестио и онда та сазнања сам од њега добио, јер су на улици значи колеге из јавне безбедности ваљда затекле у тим легитимисањима, покретима по граду, ноћу и тако.

Председник већа: Да ли Ви имате сазнања ко је Милош Симовић?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли имате сазнања ко је окр. Александар Симовић?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: А да ли имате сазнања ко је окр. Нинослав Константиновић?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли сте било када чули за окр. Сретка Калинића?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли сте било када чули за окр. Милана Јуришића званог «Јуре»?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли сте када чули за окр. Владимира Милисављевића?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Реците нам да ли сте добијали те извештаје редовно од стране припадника обезбеђења из ЈСО-а Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Ти извештаји су били периодични. Значи на пар дана дође, значи, Вукашиновић Вукашин код команданта и попије значи кафу, исприча му ту причу, шта се догађа у обезбеђењу, значи то је тако функционисало. Значи то су били усмени периодични извештаји. Јер су они много радили. Радили су, било их је мало, покривали су две смене и покривали су три смене, значи једноставно нису могли често ни да долазе, али на свака 3, 4 дана су долазили у команду, значи код, да ли свог начелника одељења за обезбеђење личности и објеката, или код команданта или код мене, значи и о томе смо разговарали.

Председник већа: А да ли сте имали податке како функционише обезбеђење приватно Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Једино преко наших припадника. Ја лично не овако на други начин, али једино преко наших припадника.

Председник већа: Шта сте сазнали од Ваших припадника, ко су припадници његовог приватног обезбеђења, да ли су били наоружани, да ли су користили блиндирана возила?

Сведок Веселин Лечић: Значи, преко наших припадника смо сви дознали, значи командант и ја и начелник тог одељења за обезбеђење личности и објеката, да има већи број лица у обезбеђењу приватном Душан Спасојевић. Они лично нису познавали та лица пре доласка код Душана Спасојевића. Него су вршећи посао и радећи те активности упознали се са тим лицима. Значи користили су се возила, заблиндирана возила, не могу да се сетим, али мислим да је било и таквих возила, али да је било више возила луксузних, више је возила било којих не знам.

Председник већа: На основу тих извештаја, да ли сте Ви били упознати о кретању и активностима Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Не увек. Нисам морао и није био дат такав налог и не знам увек куда се кретао, шта је радио. Не.

Председник већа: А да ли је био упознат било ко од припадника ЈСО-а, мислим на командну структуру?

Сведок Веселин Лечић: Не. Мислим, нисмо били упознати ни у перманентном кретању Душана Спасојевића ни о његовим активносима.

Председник већа: А да ли је он био безбедносно интересантан за службу?

Сведок Веселин Лечић: За службу можда јесте у том периоду. Значи када сам ја дошао у Јединицу не знам да ли је био....

Председник већа: А да ли је за Вас био интересантан с обзиром на посао који сте Ви....

Сведок Веселин Лечић: Посао којим се ја бавим, за мене није био интересантан с обзиром на његове активности, ако су биле. Значи оне његове активности криминогене, значи у смислу јесу да знам да је у делу неком или да је ради наших припадника који су укључени, да би били евентуално укључени у неку причу. Значи, то његово приватно кретање, његов приватни живот нисмо били укључени у то где је ишао, куда је ишао.

Председник већа: А да ли сте предузимали неке контраобавештајне мере у односу на припаднике ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Јесмо. Значи....

Председник већа: Које су то мере биле?

Сведок Веселин Лечић: Значи то су биле непосредне мере, значи кроз информативне разговоре са њима, кроз разговоре са њиховим шефом Вулетом Вукашиновићем, који је једно време мењао Сашу Пејаковића. Значи углавном сам преко Вукашиновић Вукашина дошао до тих најбитнијих интересовања о којима Ви причате.

Председник већа: Реците нам шта сте Ви сазнали из тих њихових информативних разговора?

Сведок Веселин Лечић: Па, ето о тим проблемима који се јављају између наших припадника и његовог обезбеђења који су, значи да једноставно се настоји да се наши припадници, зато што поседују наоружање, односно службене легитимације, истуре у први план, да се на улици показује службена легитимација, да се легитимишу људи, у том смислу да.

Председник већа: Да ли сте Ви предузимали било какве мере?

Сведок Веселин Лечић: Управо то. Значи кад смо упознали командант Маричић и ја, значи од тих информација које сам добио преко колеге из јавне безбедности, преко Вукашиновић Вукашина, значи те податке смо, са тим подацима смо упознали Милорада и онда је он одреаговао како је одреаговао. Значи једно време је заменио Вукашина уместо Саше Пејаковића, а да би то резултирало 2002. године крајем 2002. године повлачењем обезбеђења, наших момака из обезбеђења Душана Спасојевића, због његовог таквог понашања, и због значи увлачења Јединице кроз медије, оно што смо могли да прочитамо, са обрачуном са Сурчинским кланом.

Председник већа: Реците нам да ли је Душан Спасојевић финансирао Јединицу за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познат тај податак.

Председник већа: Да ли су припадници Јединице за специјалне операције који су обезбеђивали Душана Спасојевића, примали од њега било какав новац за свој рад?

Сведок Веселин Лечић: Мени лично није познато, мада је била прича да је нешто добијао од новца. То нам они никада нису рекли. Питали смо их да ли нешто, да ли имају нека примања од њега. Они нам нису одговарали на та питања, знали причало се то да тако нешто постоји али нисмо дошли, нисмо потврдили та сазнања.

Председник већа: А да ли сте обављали у том безбедносном раду разговоре са окр. Сашом Пејаковићем, а везано за рад као припадник обезбеђења Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Између осталог и он је периодично долазио у команду и разговарао и са командантом и са мном. Значи Пејаковић је тамо распоређен као најбољи радник. Значи ја сам га затекао кад сам дошао у Јединицу, он је био у обезбеђењу господина Чедомира Јовановића. Јер он је један од најбољих радника тог одељења за заштиту личности и објеката и са таквим квалификацијама је отишао и код Душана Спасојевића. Значи кроз разговоре са њим потврђена су ова сазнања које смо имали и значи о таквом односу и сукобима који су били са осталим припадницима личног обезбеђења Душана Спасојевића.

Председник већа: А да ли сте на основу тих разговора са окр. Сашом Пејаковићем, безбедносно било шта интересантно сазнали везано за Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Па, безбедносно интересантно у смислу да живи на високој нози, да има високе контакте, да живи 24 часа, значи без икаквих конкретних сазнања. Значи да долазе код њега у зграду одређени значи, личности из тадашњих органа власти, да има високе контакте. Ето тако дословце.

Председник већа: Да ли Вам је он у тим разговорима поменуо да има сазнања о било каквој криминалној активности Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Не. Није никада.

Председник већа: А да ли Вам је он било када рекао ко су људи који долазе код њега редовно?

Сведок Веселин Лечић: Не. Није.

Председник већа: Са којима се дружи?

Сведок Веселин Лечић: Па, углавном смо знали, ето, није то био свакодневни извештај. Дошао му овај, отишао онај. Али периодично јесте, ко му долази, са ким се дружи, значи у том смислу да, али не таксативно, периодично, значи у току дана.

Председник већа: А да ли Вас је обавештавао током рада, као припадник обезбеђења Душана Спасојевића, окр. Саша Пејаковић, о начину комуникације коју је вршио Душан Спасојевић, у смислу коришћења мобилних телефона, броја мобилних телефона, да ли разговара у шифрама и да ли је имао станове за скривање?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никада ми то није рекао.

Председник већа: А да ли сте било када Ви сазнали да постоји евентуално таква комуникација и такав начин комуницирања Душана Спасојевића и да има те станове за скривање?

Сведок Веселин Лечић: Ја знам само још из периода када смо примењивали меру у београдском центру, када ништа нисмо могли да установимо, управо због можда такве кореспонденције, значи не могу да се сетим, али управо је то било својствено па нисмо дошли до безбедносно интересантних сазнања, али од припадника нисам, јер не знам колико су сви они могли да буду блиско њему и кад је он обављао те разговоре и када је контактирао та лица.

Председник већа: А да ли су самим чином да људи користе одређене шифре приликом комуникације, телефонским путем, већ знак да су безбедносно интересантни?

Сведок Веселин Лечић: Мени није познато да је он разговарао на такав начин, значи да је разговарао у шифрама.

Председник већа: А да ли сте Ви икада поставили питање као служба, одакле толика финансијска средства Душану Спасојевићу, гледајући само овај сегмент, имовину коју је имао непокретну, конкретно, и аутомобиле са којима је располагао, као и приватно обезбеђење? Одакле њему, конкретно, толике паре да он то има?

Сведок Веселин Лечић: Па, немам сазнања. Значи ми нисмо имали сазнања....

Председник већа: А да ли је то Вама било интересно?

Сведок Веселин Лечић: Па, јесте, вероватно је било интересно служби, али ја у то време нисам радио у служби.

Председник већа: Када нисте радили у служби?

Сведок Веселин Лечић: Значи од како је Јединица изашла из Ресора државне безбедности. Ако говорим о том периоду.

Председник већа: Говоримо о периоду управо док сте били у Ресору државне безбедности.

Сведок Веселин Лечић: Не. Он нама никада није био предмет интересовања Душан Спасојевић, до Будванског атентата. Значи он нама никада није био предмет интересовања. Ја не знам раније, пре мене, али ја никада нисам радио на тим пословима. Ја сам радио на контраобавештајним пословима. Можда јесте, али у мом периоду значи до догађаја у Будви, и овог третмана који је над њим био пар месеци, он није био уопште предмет интересовања. Шта ја знам, ја се ограђујем. Значи београдског центра. Можда неког другог сегмента службе јесте, али београдског центра није. Значи у служби је тако постављено било да могу и други делови службе, друге управе, да им то буде предмет интересовања, а да ми не знамо.

Председник већа: А да ли имате Ви било каква сазнања да ли је Душан Спасојевић 2001. године, обучаван на Институту за безбедност Ресора државне безбедности?

Сведок Веселин Лечић: Ја немам таква сазнања, али причало се.

Председник већа: Е, управо то што кажете, причало се, реците нам ко је то причао, када је причао, о чему је причао?

Сведок Веселин Лечић: Па, не могу сада тачно да се сетим, али била је прича као позиција је сигурно јавне безбедности, али изгледа је позиција и Ресора, да се контактира и тако, али никаквих конкретних ја сазнања нисам имао, односно ја не знам и није ми познато да је он обучаван на Институту безбедности.

Председник већа: Али кажете да је била нека прича. Можете ли конкретизовати? Која прича, шта је садржина те приче била, шта, конкретно? Да ли је био, није био, шта је радио, по чијем налогу?

Сведок Веселин Лечић: Не. У том смислу не. Ни у том смислу никаквих сазнања нисам имао.

Председник већа: А да ли сте било када чули за Милета Луковића?

Сведок Веселин Лечић: Чуо јесам.

Председник већа: Да ли сте знали ко је он и чиме се он бавио?

Сведок Веселин Лечић: Не. Исто као за пок. Спасојевића и за њега до екстрадиције из Француске, нисам никада ни чуо.

Председник већа: Да ли имате било каква сазнања да ли је постојао било какав однос између Душана Спасојевића и Љубише Бухе?

Сведок Веселин Лечић: То ми није познато.

Председник већа: Реците нам да ли сте Ви обавештавани о активности Душана Спасојевића, везано за случај «Лимес» како је тужилац квалификовао, покушај атентата на председника Владе др. Зорана Ђинђића, везано за Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Не. Нико ме није обавештавао о томе.

Председник већа: Да ли сте имали Ви било каква службена сазнања везано за сам тај догађај код хале Лимес?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никаква.

Председник већа: Да ли сте приватно било шта сазнали?

Сведок Веселин Лечић: Ништа.

Председник већа: Реците нам да ли је донета одлука да се повуче обезбеђење из ЈСО-а за Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Да. Командант Маричић мислим да је донео ту одлуку.

Председник већа: Е, реците нам конкретно, који је повод био да се повуче обезбеђење из ЈСО-а за Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Ја мислим да је управо његово понашање и ситуација у коју су довођени наши припадници, а да је то командант значи на основу тога повукао обезбеђење.

Председник већа: Да ли је то узрок повлачења обезбеђења из ЈСО-а за Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Колико ја знам само то. Значи...

Председник већа: Да ли је имало то икакве везе са случајем покушаја атентата као што је квалификовано од стране тужиоца на покојног Премијера?

Сведок Веселин Лечић: Не. По мојим сазнањима не.

Председник већа: Да ли је окр. Милорад Улемек Вама предлагао да се повуче обезбеђење из ЈСО-а Душану Спасојевићу?

Сведок Веселин Лечић: Мени није он предлагао, али сигурно знам из коментара да га је то све нервирало и да је рекао повућемо, дајте предлог за повлачење обезбеђења и објасните да више нећете да се ангажујете из тих и тих разлога. Значи то је био, значи иницијално је то било.

Председник већа: Да ли можете конкретније да нам кажете како се то одиграло?

Сведок Веселин Лечић: Командант Маричић је то повукао обезбеђење, не знам, значи кога је у министарству о томе још информисао, да ли је информисао и кога је информисао, не знам заиста. Само значи повучено је обезбеђење.

Председник већа: Да ли је повучено комплетно обезбеђење припадника ЈСО-а Душану Спасојевићу?

Сведок Веселин Лечић: Колико је мени познато јесте комплетно.

Председник већа: А да ли сте Ви, с обзиром на функцију коју сте вршили у ЈСО-у, помоћник команданта за безбедност, морали бити обавештени о томе да ли је испуњен тај налог команданта ЈСО-а да се повуче обезбеђење Душану Спасојевићу?

Сведок Веселин Лечић: Да ли сам од стране команданта? Јесте, упознао ме је командант да је повучено обезбеђење.

Председник већа: Да ли сте знали који је разлог да му се повуче обезбеђење? Да ли је он добио налог од кога?

Сведок Веселин Лечић: Он ми је рекао да је добио, да је информисао о тим догађањима, да је информисао неког у министарству и да је значи заузет став да се обезбеђење укине Душану Спасојевићу.

Председник већа: Да ли је испуњена та наредба?

Сведок Веселин Лечић: По мојим сазнањима јесте, испуњен је.

Председник већа: Реците нам од када је имао обезбеђење окр. Милорад Улемек и да ли је он директно командовао припадницима ЈСО-а који су учествовали у његовом обезбеђивању?

Сведок Веселин Лечић: Значи господин Милорад, ја када сам дошао у Јединицу, он је имао обезбеђење. Значи након његове суспензије, после догађаја у «Ступици», и након одласка његовог из Јединице, значи након његове суспензије, негде октобра месеца, после тога Милорад је био напустио земљу, а октобра месеца ме је на Институт безбедности позвао тадашњи начелник Ресора државне безбедности, и ја сам у канцеларији код начелника Ресора државне безбедности затекао леђима, вратима, добро се сећам окренутог господина Милорада, и тада ми је начелник Ресора државне безбедности рекао да му се додели односно да му се врати обезбеђење. Од тог момента значи па до догађања у марту, он је имао своје обезбеђење, значи враћени су му исти људи. Милорада су обезбеђивали исти људи дугогодишње су га значи обезбеђивали. Они су њему били додељени и њему се нико није мешао како ће он да организује рад свог личног обезбеђења. Значи по сменама, кад ће радити, колико ће радити. Значи то су били момци, припадници одељења за заштиту личности и објеката. Из тог одељења су били момци и једноставно било их је негде значи зависи, негде око 18, 20. У три смене су радили. Радили су 24 сата, и Милорад је располагао са њима. Значи он је организовао када му треба обезбеђење, како, појачано.

Председник већа: Да ли је окр. Милорад Улемек, имао право да додели припадника обезбеђења из ЈСО-а који је њега обезбеђивао другом лицу?

Сведок Веселин Лечић: Па, не знам ком лицу је доделио, али мислим да није имао право.

Председник већа: Нисам Вас ја питао да ли знате, него да ли је имао право према правилима службе?

Сведок Веселин Лечић: Па, према правилима службе то обезбеђење је њему било додељено.

Председник већа: Реците нам да ли знате да ли је окр. Милорад Улемек дао налог окр. Саше Пејаковићу да обезбеђује Душана Спасојевића након што му је повучено обезбеђење из ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Колико се сећам познато ми је то, и да ми је то рекао командант Маричић, да ми је рекао да је то Милорад урадио. Колико се сећам.

Председник већа: Шта знате конкретно?

Сведок Веселин Лечић: Па, ето управо то да је Милорад Сашу Пејаковића вратио код Душана Спасојевића због обезбеђења жене и детета, не могу да се сетим детаља, стварно не могу да се сетим. Али мислим да је то био повод и да је само Пејаковић у том периоду био тамо.

Председник већа: Да ли је то било према правилима службе?

Сведок Веселин Лечић: Па, према правилима службе значи правила службе то нису децидно дефинисала, али није било према правилу службе у смислу да Милорад свог припадника односно из обезбеђења, али пошто је било већ значи лице према коме смо већ пружали обезбеђење, малтене се вратио на исти посао.

Председник већа: На који исти посао?

Сведок Веселин Лечић: Па, обезбеђење, значи особе и породице те личности коју је раније штитио.

Председник већа: Да ли је то било супротно наредби команданта ЈСО-а да се повуче обезбеђење Душану Спасојевићу?

Сведок Веселин Лечић: Па, јесте било је. Тако испада да јесте, али...

Председник већа: Реците нам да ли знате за надимак «Мали»?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли сте било када чули у комуникацији са другим лицима да неко користи надимак «Мали»?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли сте било када рекли окр. Саша Пејаковићу да је активност ЈСО-а у суштинском смислу усмерена ка томе да се не расформи Јединица и да се сачувају Легија и «Мали»?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Када сте последњи пут комуницирали са окр. Сашом Пејаковићем?

Сведок Веселин Лечић: Значи након 12. марта, након налога значи да сви припадници оду у Кулу, значи да оду у Кулу, једини припадник који се није јавио и испоштовао наредбу команданта је Саша Пејаковић. Ми нисмо имали контакт са Сашом Пејаковићем у периоду од негде 12.-ог до 17. марта. Значи о томе ме је известио начелник његовог одељења. Атељевић Милутин. Ја сам му рекао одмах напиши белешку и Атељевић Милутин је сачинио белешку сходно мојим иснтрукцијама. И та белешка постоји у документацији. Значи након тога, он се појавио након пар дана у команди. У међувремену ових пар дана док, једини припадник који се није јавио, нисмо знали ни где је, ни шта се са њим догађа. Ишли смо код њега на адресу, слали смо колеге на адресу, да виде да му оставе поруку. Где је, шта је, да дође на посао. Није уопште никада био на стану. Остављена је порука била, да ли код газдарице, или не знам где, и након пар дана, после 17.-ог, не знам тачно када, заиста не знам, али након пар дана се појавио Саша Пејаковић и отишао за Кулу. Значи дат му је превоз и отишао је за Кулу.

Председник већа: Реците нам да ли је пре 17.-ог окривљени Саша Пејаковић комуницирао са Вама?

Сведок Веселин Лечић: Никада. Значи први пут, значи иза 17.-ог, јер у том периоду од 12.-ог до 17.-ог није никада, јер да се појавио у команди знали би сви да је у команди, не би писали белешку да га нема на послу. То би видео његов начелник који је седео у канцеларији испод мене. Значи никада ја нисам имао контакта са њим до 17.-ог, него само са његовим начелником одељења који ме је информисао да нема Пејаковић Саше, да није ту.

Председник већа: Где сте се Ви налазили 11. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: 11. марта 2003. године био сам у Кули. Значи био сам у Кули. То мислим да је био и повод да су падобранци скакали, 10.-ог, 11.-ог или 12. марта да су скакали падобранци, са неким новим падобранима што смо добили из «Клуза». Добили смо пар падобрана и онда је Јоца Мандић са алпинистичким тимом значи изводио скокове. Онда сам присуствовао тим скоковима 11. марта.

Председник већа: Да ли је тада у Кули боравио окр. Милорад Улемек?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Боравио је и он и истим поводом, мислим да је дошао истим поводом, односно присуствовао је и он тим скоковима као и цела команда.

Председник већа: Да ли је тада одржан било какав формални или неформални састанак између окр. Милорада Улемека са командним саставом ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Не. После тих скокова није, био је ручак један, као што је увек био обичај, значи кад он дође да заједно седнемо, ручамо са командом. И, причало се о свему и свачему на том ручку, где је била команда, начелник центра у Кули је био ту присутан још. Разговарало се на тему око завршетка објекта у Кули, јер има један технички блок који је сада завршен. У међувремену је био у завршној фази где је требало да се уређује официрски клуб и где је Милорад, имао је неког архитекту, не знам како се зове тај момак, само знам да носи наочаре. Он је долазио у Кулу да узима мере тамо, да снима простор. Зна да је на ту тему било разговора како треба да изгледа тај клуб и то и да је већ завршио тај исти архитекта, да је завршио нацрт, односно изгледа будуће сале и базена у центру у Кули који су недостајали. То нису имали него су ишли на обуку у Бечеј, на базене. И да је завршио све те пројекте и да би требало сутрадан да дође пред крај радног времена у команду, а да ће нам Милорад јавити кад ће имати, кад ће бити слободан тај његов пријатељ, тај архитекта. Једино што је мени познато на те теме се разговарало. Друго не знам. Није ми познато.

Председник већа: Да ли можете да нам кажете ко је од командне структуре присуствовао том ручку?

Сведок Веселин Лечић: Па, колико се сећам, била је цела команда и начелник центра у Кули. Мислим да је Јерков, да је и он био присутан ту. Али колико се ја сећам и колико ми је познато мислим да су били сви и да је био још, и да су на том ручку били, мислим да су

били и колеге из «Ескадриле», пилоти, који су избацивали падобранце. Колико се сећам. Мислим да су и они били за ручком.

Председник већа: Реците нам поименице, ко је из командног састава ЈСО-а био присутан том ручку, где је био присутан и окр. Милорад Улемек?

Сведок Веселин Лечић: Колико се ја сећам, била је цела команда присутна, колико се ја сећам. Мислим да смо били сви. Мислим да смо били сви.

Председник већа: Кад кажете сви, ко?

Сведок Веселин Лечић: Значи командат и његови помоћници. Значи командант Маричић, значи помоћник за оперативне послове Мића Петраковић, Звездан Јовановић – помоћник команданта за резерву, Крсмановић Драгослав – помоћник команданта за логистику, мислим да је био и Јерков Вељко – начелник центра, ја, мислим и да су били пилоти и техничари из «Ескадриле» који су избацивали падобранце. Колико се сећам били смо сви.

Председник већа: Да ли је био присутан Мића Петраковић?

Сведок Веселин Лечић: Мислим да јесте.

Председник већа: Да ли је био присутан окр. Звездан Јовановић?

Сведок Веселин Лечић: Мислим такође да јесте.

Председник већа: Кажете мислим?

Сведок Веселин Лечић: Колико се сећам јесте. Значи цела команда, већ сам рекао. Цела команда. Према мојим сећањима цела команда је била ту.

Председник већа: Да ли је том приликом договорено са командом и окр. Милорадом Улемеком да се састану сутрадан негде?

Сведок Веселин Лечић: Једино што је рекао, није био децидно прецизиран термин, али је Милорад рекао да ће архитекта урадити те цртеже, односно да је пројекат завршен за салу, за базене, и за официрски клуб и да ће то донети сутра у команду, да поново не би долазио у Кулу, али да не зна тачно када ће то бити, време које, него да

ће то бити пред крај радног времена, зависно од овог времена расположивог овог његовог друга који је то, архитекту.

Председник већа: Да ли је у том смислу, да ли сте тако схватили, пошто сте Ви били присутни, договорен састанак у команди ЈСО-а на Сењаку, сутрадан 12. марта 2003. године, око 12,00 или 14,00 часова?

Сведок Веселин Лечић: Није било најављено време. Али значи требао је да буде састанак, али без колико се ја сећам, конкретног времена када ће то бити. Ја се не сећам да је било време, у које време ће то бити, али је нешто пред крај радног времена или...Суштина знам да је одлучено било да је било главно, да зависно од расположивог времена његовог тог другара, који нам је то урадио, тај пројекат, да сходно томе, да ће нам он јавити када ће бити он са архитектом у команди.

Председник већа: А где сте се Ви налазили 10. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Па, мислим да сам био у команди у Београду.

Председник већа: А где сте се налазили 9. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Па, нисам ишао у Кулу пре тога пар дана. Значи ако нисам био у Кули био сам у команди у Београду. Значи то је мој последњи одлазак у Кулу. Значи 11.-ог.

Председник већа: Да ли знате где се налазио окр. Звездан Јовановић у том периоду од 9. до 12. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато. Значи по природи посла нити сам морао да знам, нити, свако је радио свој реферат, значи, нити где је био Мића Петраковић тада, не могу да се сетим где су били тих дана. Ја сам био у команди све време.

Председник већа: Да. Али сада сте ушли у једну противречност из разлога што кажете да не знате где се налазио у овом периоду за који питам од 9. до 12. марта 2003. године, а јасно и децидно сте сада сведочили да је 11. марта у Кули био присутан окр. Звездан Јовановић?

Сведок Веселин Лечић: Знам зато што су били скокови падобрански тог дана и знам зато што смо сви дошли да видимо како изгледају та нова падобранска крила из «Клуза», знам да је то било као нека промоција тих нових падобрана и да смо се тим поводом, уочи

атентата на покојног Премијера окупили, значи пре тих скокова, да видимо и те нове падобране који су први пут употребљени. Знам да је то дан уочи било.

Председник већа: Ко је чинио обезбеђење окр. Милорада Улемека?

Сведок Веселин Лечић: Не знам. То је списак од више лица. Не могу тачно да се сетим ко је све био у том обезбеђењу. То је било негде, рекао сам, око 18, 20 лица. Заиста не знам. Само знам рецимо шефове смена ко су били. Значи једне је био Вуле Вукашиновић, друге је Шаре Ненад, треће Никић Лаза је био, они су се мењали. Тако да не знам списак свих који су били у обезбеђењу.

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 25 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 14,13 ЧАСОВА

Председник већа: Настављамо са процесном радњом саслушања сведока Веселина Лечића.

Нека приступи за говорницу.

Председник већа: Реците нам где сте се Ви тачно налазили 12. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: У својој канцеларији, у згради команде, у улици Сање Живановић на Сењаку.

Председник већа: Ко је од припадника Јединице за специјалне операције био на Сењаку?

Сведок Веселин Лечић: Па, ту се налазило смештено, значи просторије одељења безбедности, канцеларија Ергарац Слободана, начелника, значи налазили су се логистика, у смислу служба за

административне послове, значи сегмент безбедности и један део логистички, значи у приземљу.

Председник већа: Да ли се тада у команди на Сењаку налазио окр. Звездан Јовановић?

Сведок Веселин Лечић: Јесте. Он је у моју канцеларију дошао око 9,00 часова ујутро. Попио кафу, прелистао новине и изашао после једно пола сата, 40-так минута, 45 минута. Тако, не знам тачно, али отприлике тако. Толико се задржао и отишао.

Председник већа: Да ли знате где је отишао?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли је отишао сам или са још неким припадником Јединице за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Из моје канцеларије изашао је сам и не знам да ли је и код кога је још боравио у зграду команде. Моја канцеларија је на спрату и гледа у двориште. Значи не знам да ли је и код кога још боравио у згради команде након изласка из моје канцеларије.

Председник већа: Да ли је тог дана имао неко службено задужење окр. Звездан Јовановић?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато.

Председник већа: Да ли знате где је отишао?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: А шта сте причали тог дана?

Сведок Веселин Лечић: Необавезан разговор је био. Значи пио је кафу, прелистао новине и видимо се и изашао из канцеларије.

Председник већа: Да ли знате којим превозним средством је отишао из Ваше канцеларије?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато.

Председник већа: Реците нам када сте након тог сусрета 12. марта са окр. Звезданом Јовановићем, поново са њим контактирали?

Сведок Веселин Лечић: Мислим након два, три дана, не знам тачно када. Он је дошао са командантом Маричићем у команду и са једним тимом АТГ-а, тог нашег тима, да обиђе Липовицу, Марину, зграду команде. Они су дошли из Куле. Значи после једно два, три дана су дошли.

Председник већа: Када кажете два, три дана, је ли то рачунамо од 12. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Да. Па, ево рецимо нека буде 12.-ти први дан.

Председник већа: Не. Не да буде 12.-ти, него када Вас питам када сте следећи пут видели окр. Звездана Јовановића, ја Вас питам управо од тог виђења 12. марта 2003. године, око 9,15 часова, када је он прочитао новине и необавезно разговарао са Вама. Да ли се то односи на три, четири дана од тог дана?

Сведок Веселин Лечић: Да, да. Од тог дана. После 12.-ог, значи да ли је био 14.-ти, 15.-ти, не могу да се сетим тачно када.

Председник већа: Када Ви сазнајете за информацију да је убијен председник Владе Србије др. Зоран Ћинђић?

Сведок Веселин Лечић: Значи негде између 11 и 12 часова, мене секретарица обавештава да је у згради команде једна колегиница зове се Михајловић Светлана и да тражи са мном да разговара, да има неке проблеме. Ја сам са њом обавио тај разговор и пошто она је тражила са мном да разговара, видим о чему се ради. Ја њу одводим у канцеларију код Ергарац Слободана, да тамо он са њом поприча пошто је он начелник одељења безбедности и ја остајем код Ергарца. То је негде било значи, ми смо ушли код Ергарца око 12 часова, значи у току тог разговора који смо Ергарац и ја водили са Михајловић Светланом. Позвао ме је командант Маричић у своју канцеларију и каже ево звали су ме из министарства, изгледа је пуцано на Премијера. И ја остајем ту код њега у канцеларији. Он у међувремену каже, у међувремену звони му телефон, не знам са ким је разговарао из министарства, мислим да је био генерал Лукић и каже му, и дао му је налог да под хитно АТГ значи наш тај тим крене из Куле за Београд. Значи у том једном шоку који смо доживели у том моменту, после извесног времена, не знам тачно колико је било, поново му је телефон звонио, поново га је звао генерал Лукић и

издао супротан, другачији налог, као не, немој, врати тај тим за Кулу, а сви припадници нека иду за Кулу. Значи сви припадници из Марине, из Липовице, ако се налазе у Липовици, да се повуче тим дежурни који смо имали у Врању, да се повуче тим дежурни који смо имали на аеродрому, значи да сви иду за Кулу, осим, да останем ја у Београду са тим одељењем безбедности. И тако је и било. Значи ја сам остао ту са тим одељењем за безбедност, они су сви отишли за Кулу, значи после тог наређења.

Председник већа: А да ли су 12. марта 2003. године по наредби генерала Лукића сви припадници Јединице за специјалне операције били управо тог дана у бази у Кули?

Сведок Веселин Лечић: Према мојим сазнањима кажем, јесу сви, осим ово што се касније испоставило да Пејаковић Саша се није појавио, да није један једини припадник који се није појавио и обезбеђење Милорада Луковића које је остало код њега.

Председник већа: Да ли се та наредба односила и на припаднике обезбеђења окр. Милорада Улемека?

Сведок Веселин Лечић: У току значи, у току свих тих дешавања, мислим да је издат био налог и да се повуче то обезбеђење, али то је уследило касније. Не у том дешавању што сам Вам сада рекао, тај налог генерала Лукића, него то је било у некој, после извесног времена, не знам тачно када је био тај други, трећи налог, значи да се повуче и обезбеђење Милорадово, а да се његова возила одвезу у Липовицу. Значи горе у нашу базу у Липовицу.

Председник већа: Ко је био задужен од припадника Јединице за специјалне операције, да изврши ту наредбу генерала Лукића?

Сведок Веселин Лечић: Па, шефови тимова који је тада био на дужности. Да ли је то био Вуле Вукашиновић или мислим да је био он, колико се сећам.

Председник већа: А да ли је Вама познато да ли је неко комуницирао тог дана од припадника Јединице за специјалне операције 12. марта 2003. године, са окр. Милорадом Улемеком?

Сведок Веселин Лечић: Немам таква сазнања.

Председник већа: Да ли је окр. Звездан Јовановић дошао у базу у Кули 12. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Није ми ни то познато. Јер ја сам остао у Београду.

Председник већа: А одакле је Вама познато то што сте сада рекли у својој изјави, да су сви припадници Јединице за специјалне операције осим припадника обезбеђења окр. Милорада Улемека и Саше Пејаковића били у Кули?

Сведок Веселин Лечић: За обезбеђење Милорада Луковића кажем зато што је, то је задњи налог који је дошао из министарства, у фазама је то ишло. Значи они су задњи повучени, а што се тиче Пејаковића нисам ни знао да није у Кули, до овог момента када сам рекао Атељевић Милутину напиши белешку да ти се није јавио, јер његов начелник је остао у Београду. Значи начелник одељења за заштиту личности и објеката је остао у Београду, а Пејаковић као његов радник и сви остали радници који су били слободни, односно сви радници су отишли у Кулу.

Председник већа: Ви сте сада дошли у противречност у односу на исказ. Јер, када сам Вас сада питао, да ли је окр. Звездан Јовановић био у Кули 12. марта по наредби генерала Лукића, да се сви припадници Јединице за специјалне операције сместе у базу у Кули, рекли да су били сви осим ових припадника?

Сведок Веселин Лечић: Па, према мојим сазнањима, значи....

Председник већа: А за њега сада кажете да нисам сигуран?

Сведок Веселин Лечић: За кога?

Председник већа: За Звездана Јовановића?

Сведок Веселин Лечић: Не. Ја кажем да су сви осим Пејаковић Саше били у Кули.

Председник већа: А ја Вас сада питам да ли је Звездан Јовановић био тог 12. марта 2003. године у бази у Кули, по наредби овој?

Сведок Веселин Лечић: Ја не располажем таквим сазнањима.

Председник већа: Кад не располажете како сте онда могли да изјавите да су осим ових припадника обезбеђења и Саше Пејаковића значи да су сви припадници смештени у Кули?

Сведок Веселин Лечић: То се подразумевало да су сви по налогу команданта....

Председник већа: Ја Вас нисам питао шта се подразумева, него Вас питам за чињенице. Да ли Вам је познато да ли су сви били тамо?

Сведок Веселин Лечић: Ја те чињенице нисам имао, јер сам ја био у Београду.

Председник већа: Добро. Везано за Ваш посао који сте обављали у Јединици за специјалне операције, с обзиром на податак који сте имали, сазнање да је убијен председник Владе, да ли сте у безбедносном смислу требали да пратите извршење наредбе генерала Лукића?

Сведок Веселин Лечић: Да. И директно сам са њим ја био на вези, са генералом Лукићем.

Председник већа: Шта сте Ви њега обавештавали? Да ли сте га обавештавали писмено или усменим путем?

Сведок Веселин Лечић: Телефонским путем смо само разговарали.

Председник већа: Шта сте Ви рекли генералу Лукићу?

Сведок Веселин Лечић: Он ми је издавао налог, значи, око обезбеђења Милорадовога, да се и оно повуче. И то сви. Онда сам ја питао да ли сви, или да остане само један уз возила која су постојала и уз породицу Улемекову. Он је рекао, не, сви да иду, возила да се пребаце за Липовицу, а да и овај припадник Вукашиновић, значи да се и он повуче са тог места.

Председник већа: Да ли је било ко од припадника ЈСО-а конкретно Милутин Атељевић, контактирао припаднике обезбеђења окр. Милорада Улемека у циљу извршења наредбе да се повуку?

Сведок Веселин Лечић: Па, не знам да ли је он контактирао. Претпостављам да јесте и он био у вези са њима и да је и он њих контактирао и да смо заједно пратили то како се одвија и како се то догађа.

Председник већа: Па, кад кажете претпостављам, на бази чега претпостављате, или знате или не знате? Јесте ли били нон-стоп са њим у циљу реализације те наредбе?

Сведок Веселин Лечић: Били смо у истој згради смештени, али ту је наступила једна општа пометња и један општи шок у томе. Значи да се изврше та наређења, да се једна велика формација око повлачења припадника из Марине, из Липовице, дежурног тима из Врања, са аеродрома, значи то је наступило у том моменту заиста једна ванредна ситуација ако могу тако рећи, у сваком погледу, што је проузроковало значи да, врло је тешко било испратити појединачно ко иде, кад иде, где иде и тако.

Председник већа: Добро. Ви сте имали претпостављам списак припадника Јединице за специјалне операције?

Сведок Веселин Лечић: Не. Нисам имао списак. То је имао начелник одељења. Свако је имао свој списак. Ја нисам имао.

Председник већа: Да ли сте Ви као заменик команданта....

Сведок Веселин Лечић: Нисам ја заменик, ја сам помоћник.

Председник већа: Као помоћник начелника, помоћник команданта Јединице, јесте ли били, за безбедност?

Сведок Веселин Лечић: Јесам.

Председник већа: Јесте ли Ви били главни за безбедност?

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: То је суштинско питање. Јесте?

Сведок Веселин Лечић: Јесам.

Председник већа: Да ли сте имали податке о бројчаном саставу Јединице за специјалне операције у писменом облику, активног и резервног састава ЈСО-а?

Сведок Веселин Лечић: Па, тако нешто не, али имали смо досијее припадника у нашем....

Председник већа: А нисте имали групни списак?

Сведок Веселин Лечић: То је Ергарац водио. Значи у том одељењу безбедности постојала је једна таква евиденција о којој Ви причате. Значи евиденција припадника, али по тимовима су сортирани били припадници и њихови досијеи. И у терминалу је био њихов списак.

Председник већа: А ко је био задужен да изврши наредбу генерала Лукића о повлачењу припадника у базу у Кули?

Сведок Веселин Лечић: Па, командант Маричић је пратио како се то одвија и он је био у вези са генералом Лукићем све време, значи по доласку из команде.

Председник већа: Да ли имате сазнања да ли су се и када повукли припадници обезбеђења окр. Милорада Улемека са задатка да обезбеђују њега?

Сведок Веселин Лечић: Немам конкретна сазнања када је то било, али знам да је било да смо замолили генерала Лукића да део остане, а да се део повуче, па он је у првој верзији то дозволио, па је дан, два, чини ми се тако и функционисало, па је после два, три дана, после пар дана и то и остали су, односно сви су повучени из обезбеђења, односно стана. Јер уз његово одобрење остало је њих пар, чисто онако, ајде нека остане уз породицу, да не буде породица сама. Остало је, али не знам тачно ко, да ли шефови тимова, да ли шеф смене, са још једним, те детаље не знам стварно. Али можда су то била два или три припадника. Не више. Остали су отишли за Кулу.

Председник већа: А реците нам да ли знате када су отишли припадници његовог обезбеђења у....

Сведок Веселин Лечић: Не знам тај податак.

Председник већа: Реците нам да ли сте добили званично информацију да је расписана потерница за окр. Милорадом Улемеком?

Сведок Веселин Лечић: Званично само преко средстава медија, а овако као Јединица не.

Председник већа: Да ли сте били информисани о томе да је расписана потерница за учешће у убиству председника Владе и од стране Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Да ли сте били информисани тог 12.-ог или било када да је издата потерница за Душаном Спасојевићем?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Па, јесте ли гледали телевизију?

Сведок Веселин Лечић: Нисам званично од министарства. Ако говоримо званична информација, али преко медија објављена су фотографије, групна фотографија лица која су осумњичена за атентат. То да.

Председник већа: Да ли знате у којој форми је то било саопштено јавности?

Сведок Веселин Лечић: Не знам. Знам да је било проглашавање ванредног стања и у склопу тога да је, или непосредно пре тога или после тога и објављивање те фотографије. Из медија сам наравно пратио као и сви остали у својој канцеларији.

Председник већа: Где сте се Ви налазили од 12. марта па надаље?

Сведок Веселин Лечић: Све време у својој канцеларији. Све време.

Председник већа: На Сењаку?

Сведок Веселин Лечић: Све време.

Председник већа: До када, кад кажете све време? Је ли то било све до одлуке Владе Србије да се расформира ЈСО?

Сведок Веселин Лечић: Баш тако. Све време до тог дана који сте Ви поменули, када нас је позвао генерал Лукић значи целу команду код њега на састанак. Значи до тог момента све време сам био у канцеларији. Чак сам и спавао у канцеларији. Био сам на пољском кревету, не ја него сви они који су остали у команди. Понеко је могао само да оде да се истушира, да обиђе породицу, значи сви смо били ту у команди јер је отприлике такав био неки налог, да будемо до даљњег ту.

Председник већа: Рекли сте да се појавио у команди ЈСО-а на Сењаку три до четири дана од 12. марта 2003. године окр. Звездан Јовановић са делом екипе АТГ-а?

Сведок Веселин Лечић: Да. И командантом Маричићем.

Председник већа: И командантом Маричићем. Реците нам којим поводом је конкретно дошао окр. Звездан Јовановић у команду ЈСО-а на Сењаку?

Сведок Веселин Лечић: Значи, ја сам се тада, тог дана налазио у Градском СУП-у код генерала Обрадовића, јер је већ почела обрада лица, позивани су на информативне разговоре наши припадници, појединачни и то баш мислим да је било поводом приведеног Вукашина Вукашиновића, или неког од њих. И тим поводом сам био код генерала Обрадовића и по повратку у своју канцеларију, значи затекао сам у згради команде припаднике АТГ-а, команданта Маричића и Звездана Јовановића.

Председник већа: Да ли сте разговарали том приликом са окр. Звезданом Јовановићем?

Сведок Веселин Лечић: Не. Мислим, вођен је разговор неформалан јер са командантом сам разговарао да су дошли само, шта има ново, добро, ми идемо да обиђемо Липовицу, Марину. Врло кратко су се задржали, и отишли су.

Председник већа: Одакле знате када је дошао у Јединицу за специјалне операције, конкретно у базу у Кули, окр. Саша Пејаковић?

Сведок Веселин Лечић: Па, не знам тачно....Мислите после 12.-ог?

Председник већа: Да.

Сведок Веселин Лечић: Значи после пар дана је то било од 17.-ог, јер сам тог дана информисан да не можемо да га нађемо. Његов начелник одељења, када сам му дао налог да напише белешку да се није појавио на послу пет дана. Значи ја сам то тражио да се сачини таква званична информација. После пар дана, не знам тачно стварно колико је то било дана, он се појавио у згради команде и отишао је за Кулу.

Председник већа: Кажете да се појавио у згради команде, мислите на Сењак?

Сведок Веселин Лечић: На Сењаку. Нисам био прецизан. На Сењаку се појавио.

Председник већа: Реците нам да ли сте Ви разговарали том приликом са окр. Сашом Пејаковићем?

Сведок Веселин Лечић: Не. Мислим, нисам разговарао уопште том приликом, само је добио превоз, мислим да га је возио Тојага Жељко да га је возио и још један колега, који се бави рачунарском опремом. Он га је, њих тројица су отишли тог дана за Кулу.

Председник већа: Реците нам да ли сте Ви обавили разговор са окр. Сашом Пејаковићем, након убиства председника Владе било када телефонским путем или непосредно да успоставите контакт са њим?

Сведок Веселин Лечић: Значи, тог момента, тог дана када је дошао ту, питао сам га где се налази. Ништа ми није одговорио где је био до сада, ништа ми није одговорио. Значи ништа. Не могу ништа да причам, вамо, тамо. Превоз је добио и отишао. Ја сам рекао, иди за Кулу да би у току, значи тог боравка са њим евентуално у каснијој фази наставили причу. Међутим, док је, убрзо после пар дана, он је позван на информативни разговор од стране мислим колега из јавне безбедности. Из Куле је дошао у просторије да ли УБПОК-а или не знам где.

Председник већа: Да ли сте Ви предузели било коју службену радњу у циљу сазнавања где се крију лица за којима је расписана потерница, као осумњиченима од стране полиције за учешће у атентату на Премијера др. Зорана Ђинђића?

Сведок Веселин Лечић: Не. Нисмо ништа предузимали нити је то од нас, нити смо имали такав налог од стране претпостављених.

Председник већа: А да ли сте Ви по правилима службе били у обавези да предузмете било коју радњу, везано за откривање где се налазе лица која су осумњичена за учешће у атентату?

Сведок Веселин Лечић: Не. По природи послова не. Значи осим, значи извршавали су се само налози генерала Лукића и искључива употреба и задаци су били само је издавао он задатке. Значи поступало се само по његовим наређењима.

Председник већа: А да ли сте Ви самоиницијативно могли да предузмете неку радњу, у циљу извршења таквог једног задатка Министарства унутрашњих послова Републике Србије?

Сведок Веселин Лечић: На жалост нисам, јер сам био везан за зграду команде са одељењем безбедности. Нигде се нисмо удаљавали. Значи нисмо излазили на терен, значи налог је био такав да сви будемо ту. Значи то је било извршавање налога генерала Лукића. Без икаквих активности. Без икаквог ангажовања било ког сегмента Јединице.

Председник већа: Да ли је Вама било сумњиво то што у разговору окр. Саша Пејаковић неће да каже где се налазио?

Сведок Веселин Лечић: Па, вероватно јесте, али ја нисам могао да....

Председник већа: Па, мислим тај одговор вероватно заиста нема никакве везе са Вашим ставом. Не може бити вероватно.

Сведок Веселин Лечић: Па, јесте.

Председник већа: У ком смислу Вам је било то сумњиво?

Сведок Веселин Лечић: Па, зато што не знамо, нисмо имали увид где се налазио припадник од 12. до 17.-ог. Сама та чињеница је индикативна у смислу да је интересантно где се налазио човек, а нико не зна где се налазио. Ни његов претпостављени, ни његове колеге најближе, његови сарадници.

Председник већа: Да ли сте Ви били у обавези, с обзиром на посао који сте радили, да предузмете било коју меру у циљу сазнавања управо тога, где се налазио у периоду критичном окр. Саша Пејаковић?

Сведок Веселин Лечић: Па, предузимали.....

Председник већа: Да ли је био на неким задацима, да ли је некога обезбеђивао?

Сведок Веселин Лечић: Предузимали смо у смислу да установимо где се налази. Зато су били одласци кући код њега на адресу да видимо где је. Друго нисмо имали начина да установимо где се налази.

Председник већа: Не. Погрешно интерпретирате моје питање. Моје питање се односи управо на тренутак када се појављује окр. Саша Пејаковић и неће да одговори где се налазио, да ли је онда била Ваша обавеза да га питате, или да предузмете било коју радњу или меру према њему, да би сазнали где је он то био?

Сведок Веселин Лечић: То сам већ урадио и питао....

Председник већа: Шта сте питали?

Сведок Веселин Лечић: Где се налазиш, коме си се јавио, је ли зна Атељевић где се ти налазиш. Није хтео да разговара са мном на те околности.

Председник већа: И, сада нам реците следеће: Да ли сте Ви били овлашћени да предузмете било коју радњу, било коју радњу на закону засновану радњу, према окр. Саше Пејаковићу, у циљу сазнавања те информације?

Сведок Веселин Лечић: Ја нисам....

Председник већа: Или сте Ви само разговарали тако као....

Сведок Веселин Лечић: Нисам имао могућности, јер нисам имао начина да то установим. Једноставно нисам имао начин да установим, ако он не прихвата дијалог са мном. Једини начин, једна оперативна мера, радња, коју сам тада могао да користим, то је информативни разговор са њим. Ако он одбија сарадњу са мном, нисам могао да причам са њим. Одбио је разговор и са својим претпостављеним начелником одељења.

Председник већа: Јесте ли то предузимали према Законику о кривичном поступку?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: Него на основу чега сте обављали информативни разговор са.....

Сведок Веселин Лечић: Тако се то зове информативни разговор. Значи обавио сам разговор. Не информативни, него разговор....

Председник већа: Добро. Рекли сте информативни. Па, у том смислу Вас питам?

Сведок Веселин Лечић: Значи само ме је интересовало, да дођем до сазнања где се налазио у том периоду. Значи ни он ни његов начелник, ни ја, нисмо имали могућности и начина да то установимо.

Председник већа: А, реците нам, с обзиром на изјаву Вашу, да је Вама то било сумњиво, понашање окр. Саше Пејаковића, да неће да одговори где се налазио у том периоду, да ли сте пријавили тај случај било ком надлежном органу унутрашњих послова?

Сведок Веселин Лечић: Само је написана једна службена белешка коју је његов начелник написао, службену белешку која се налази у нашој архиви.

Председник већа: У архиви?

Сведок Веселин Лечић: Да.

Председник већа: Па, јесте ли обавестили било кога од припадника полиције?

Сведок Веселин Лечић: Па, том приликом нисам никога обавестио. Нисмо никога обавестили.

Председник већа: Па, зашто, када Вам је већ било сумњиво?

Сведок Веселин Лечић: Сумњиво у смислу одсуства са посла, а не сумњиво на неке друге околности. Мени је значи било сумњиво разлог зашто није дошао на посао, у том смислу.

Председник већа: А да ли је Вама изазивало сумњу, као човеку професионалцу, који се бави питањима безбедности, поред тога што је он одсуствовао са посла, и то да је баш у периоду када је извршен атентат на Премијера био одсутан?

Сведок Веселин Лечић: Па, то се поклопило, те две ствари су се поклопиле и било....

Председник већа: А да ли утиче на Вашу сумњу управо и та чињеница?

Сведок Веселин Лечић: Па, догађа се у том периоду. Значи интересантно је. Значи догађа се у истом периоду када и то, али ја немам основа, ја немам основа да сумњам да могу да га доведем у везу са тим

делом о ком причамо. Значи о атентату на покојног Премијера. Ја нисам имао ниједног основа да га увежем са том причом. Значи у том смислу ја нисам ни размишљао да буде сумњив на те околности, него на околности одсуства са радног места. Као што реагује његов начелник одељења. Значи у том смислу.

Председник већа: Да ли Ви имате било каквих непосредних или посредних сазнања о организацији, припремању, покушајима и извршењу убиства председника Владе Србије др. Зорана Ђинђића?

Сведок Веселин Лечић: Не.

Председник већа: А реците нам да ли та сумња коју сте Ви изразили и обавили кажете разговор са окр. Сашом Пејаковићем, није указала Вама у том моменту било шта, везано за сумњу, поред ових чињеница што кажем, да је у време извршеног атентата на председника Владе био одсутан, да се није јављао, да није хтео да разговара са Вама, и чињеница да је раније обезбеђивао Душана Спасојевића, за којим је расписана потерница као осумњиченим лицем да је учествовао у убиству Премијера?

Сведок Веселин Лечић: Значи, све то што сте навели мени није заиста давало основа да доведем у везу било ког припадника Јединице за специјалне операције са догађајем 12. марта.

Председник већа: Зашто?

Сведок Веселин Лечић: Зато што ни на крај памети ми није могло да падне тако нешто, да може било ко бити укључен у тако нешто.

Председник већа: Да ли сте Ви то реаговали емотивно или рационално?

Сведок Веселин Лечић: Па, и на један и на други начин. Значи једноставно нисам могао да доведем у везу не само Пејаковића, него било кога у ту причу. Јер, ја Вам кажем, ми смо били у једном општем шоку и људском и професионалном, а поготово кад су медији објавили фотографије међу којима се налазила и Милорадова фотографија. Тада то је било додатан шок за све нас. Морате да схватите заиста таква је ситуација била. Људски, тако је било.

Председник већа: Како сте Ви реаговали на ту информацију у медијима да је осумњичен за учешће у атентату на Премијера и окр. Милорад Улемек?

Сведок Веселин Лечић: Неверицом. Неверицом. И у шоку и у неверици.

Председник већа: Да ли можете ближе да нам опишете то стање? Да ли сте разговарали са неким од припадника?

Сведок Веселин Лечић: Нико у то не може да поверује. И нико у то једноставно не верује да њега може неко довести у везу са свим тим. Значи то је била прича у целој Јединици. У шоку је Јединица једноставно била је у шоку, а поготово објављивањем његове фотографије. То је био тотални шок.

Председник већа: Реците нам да ли сте Ви или било ко од припадника безбедносне структуре у Јединици за специјалне операције, обавили разговор са припадницима обезбеђења окр. Милорада Улемека након што су дошли у ЈСО у базу у Кули?

Сведок Веселин Лечић: Не. Они су позивани један по један на информативни разговор, односно на разговоре у просторије. Одмах су значи били на обради код колега из јавне безбедности и ми са њима нисмо причали. Значи они су одмах њих у првом значи, не знам у тој групи било је скоро, не могу да се сетим тачно било, има евиденција, колико је њих, значи они су сви прошли. Врло брзо су, одмах су они сви позвани на разговор. Сви они. Одмах, из његовог обезбеђења. После неколико дана, дан, два.

Председник већа: Кад кажете на разговор, да ли је то у оквиру безбедносне структуре ЈСО-а или?

Сведок Веселин Лечић: У Градски СУП. Ми смо само добијали налоге, значи мене је само, да ли команданта или у Београд звао мене генерал Лукић и само каже тај и тај припадник да се јави ту и ту. Тај ту, тај ту. Значи то је тако функционисало. Односно некада мене генерал Лукић није обавештавао него команданта. Онда командант мене обавести, позван је тај и тај. Превешће га кола до команде, а сада види да неко од тих момака што су остали ту са тобом, они не знају где је Градски СУП, да га одбаци доле и да преда колегама из Градског СУП-а.

Председник већа: Реците нам када сте Ви последњи пут видели окр. Милорада Улемека?

Сведок Веселин Лечић: Последњи пут 11.-ог у Кули, када се вратио, значи ја сам био док је и он био тог дана 11. марта.

Председник већа: Реците нам да ли је током рада ЈСО-а док је био под ингеренцијом Ресора државне безбедности, а када није био командант окр. Милорад Улемек, он одржавао контакт формални или неформални, са припадницима Ресора државне безбедности, мислим конкретно на начелника и његовог заменика?

Сведок Веселин Лечић: Па, мени није познато колико је он пута и да ли је био са њима, али знам да је познавао, мислите на после протеста или пре протеста? На који период мислите?

Председник већа: И пре и после протеста?

Сведок Веселин Лечић: Да. Он је имао контакте и са једним и са другим начелником и замеником. Мислим, познавао их је, био је функционер Ресора државне безбедности и присуствовао је колегијумима, значи све је он те људе знао и са њима био у контакту.

Председник већа: Да ли имате сазнања да ли је добијао неке налоге окр. Милорад Улемек од припадника Ресора државне безбедности, а који су били усмерени ка Душану Спасојевићу?

Сведок Веселин Лечић: Немам таква сазнања.

Председник већа: А да ли имате сазнања каква је врста релација, као што сте се изразили у свом исказу, била између окр. Милорада Улемека и Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Па, већ сам рекао. Мени није познато каква је то релација, од када траје, природа контакта. Значи мени ти детаљи заиста нису познати. Само знам да су били у контакту, а детаљи ми нису познати.

Председник већа: Када сте последњи пут видели окр. Звездана Јовановића?

Сведок Веселин Лечић: Па, значи на разговору код генерала Лукића. Тог дана када нас је позвао генерал Лукић.

Председник већа: Када је то било?

Сведок Веселин Лечић: Не могу да се сетим.

Председник већа: Ко је био од припадника ЈСО-а на разговору са генералом Лукићем?

Сведок Веселин Лечић: Цела команда је била.

Председник већа: И шта сте разговарали тада?

Сведок Веселин Лечић: Ништа. Цела команда је позвана и онда је био ту генерал Лукић. Значи генерал Гури, мислим да је био колега Бањац и само да је генерал Лукић рекао да је неопходно да се обаве разговори значи са нама, на околности атентата и од тада га више нисам видео.

Председник већа: Да ли је са Вама обављен разговор на те околности?

Сведок Веселин Лечић: Јесте.

Председник већа: Шта су Вас питали конкретно, ко од припадника МУП-а?

Сведок Веселин Лечић: Не знам ко од припадника МУП-а. Двојица колега су управо на све ове околности, на већину ових околности, што смо ми данас причали, око Шилерове, шта ми је познато око Шилерове, око, тако једна уопштена је то прича била, без конкретних навода, без конкретних интересовања, него само неко уопштено интересовање је било. Значи са мном је на такав начин разговарано. Ништа конкретно.

Председник већа: Реците нам да ли сте уопште сазнали да ли је окр. Саша Пејаковић управо у том периоду од 12. марта па надаље, обезбеђивао Душана Спасојевића?

Сведок Веселин Лечић: Није ми то познато било тада.

Председник већа: Питам Вас сада, када Вам је онда било то познато?

Сведок Веселин Лечић: Па, сада, кроз медије. Ово што сам могао да пропратим. У том периоду нисам знао кретање његово, да сам знао кад сам са њим обављао разговор, вероватно бих имао више детаља, да сам знао, на те околности да питам. Нисам знао, тако да ништа....

Председник већа: А да ли знате где се налазио Шаре Ненад 12. марта 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато.

Председник већа: А где је био распоређен иначе да ради током 2003. године?

Сведок Веселин Лечић: Шаре Ненад?

Председник већа: Да.

Сведок Веселин Лечић: Па, он је био у пратњи Милорада Улемека. Шеф смене.

Председник већа: Он је био шеф смене?

Сведок Веселин Лечић: Један од шефова смене. Има тих три су била.

Председник већа: А реците нам да ли су били у обавези шефови смена, обезбеђења окр. Милорада Улемека да подносе Вама извештај?

Сведок Веселин Лечић: Не. Нису били у обавези јер није било разлога за то. Милорад је наш командант бивши, значи он је колега. Није постојало разлога да ме информишу о ничему. Нити смо ми у то улазили, на који начин он организује то обезбеђење и куда се креће. Заиста нисмо истраживали Милорадов живот. Нити нас је интересовало у том смислу.

Председник већа: А да ли Вас је у безбедносном смислу интересовало да Вам подносе извештаје у циљу спречавања евентуалног напада на окр. Милорада Улемека?

Сведок Веселин Лечић: Па, до таквих сазнања да. Ако би постојала могућност нека, значи са безбедносног аспекта, око куће, појављивање кола сумњивих, сумњивих лица, значи у том смислу смо се информисали и проверавали те податке које смо добијали, а који би указивали на неку његову угроженост.

Председник већа: А да ли сте Ви имали било каквих података и сазнања о систему обезбеђења председника Владе др. Зорана Ђинђића?

Сведок Веселин Лечић: Не. Никаквих.

Председник већа: Да ли сте разговарали о томе, било када, са припадником његовог обезбеђења Срђаном Бабићем?

Сведок Веселин Лечић: Никада. Мислим само да сам га једном у пролазу видео. Ја са њим немам те дубље односе. Он је био у Јединици када ја нисам. Значи то је само колега. Никада.

Председник већа: А да ли знате како је Срђан Бабић ангажован за припадништво обезбеђења и то непосредног председника Владе др. Зорана Ђинђића?

Сведок Веселин Лечић: Није ми познато.

Председник већа: Да ли је било ко од припадника Јединице за специјалне операције учествовао у обезбеђивању председника Владе Србије?

Сведок Веселин Лечић: Колико је мени познато није.

Председник већа: Добро. Да не би исцрпљивали сведока, а и приближава се крај радног времена, прекинућу главни претрес, а наставићемо сутра са Вашим саслушањем.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес, а наставак ће бити 11. новембра 2004. године, са почетком у 10,00 часова.

Записничар

Председник већа-судија